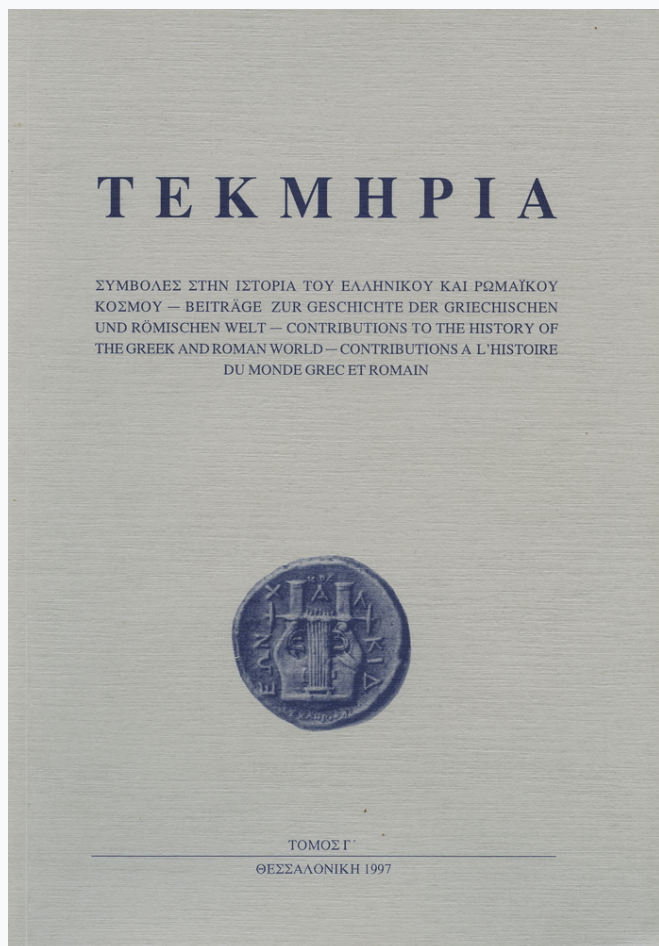

Tekmeria

Vol 3 (1997)

**Βασιλικοί δικασταὶ καὶ ταγοὶ σὲ μιὰ νέα ἐπιγραφή
μὲ ὠνές ἀπὸ τὴν κεντρικὴ Μακεδονία**

Π. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

doi: [10.12681/tekmeria.118](https://doi.org/10.12681/tekmeria.118)

To cite this article:

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Π. (1997). Βασιλικοί δικασταὶ καὶ ταγοὶ σὲ μιὰ νέα ἐπιγραφή μὲ ὠνές ἀπὸ τὴν κεντρικὴ Μακεδονία. *Tekmeria*, 3, 23–45. <https://doi.org/10.12681/tekmeria.118>

Π. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑΓΟΙ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΜΕ ΩΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ. Στή βορειοδυτική γωνία της ἐκκλησίας τῆς Ἀνάληψης τοῦ Σωτῆρος Ἀσβεσταριοῦ Γιαννιτσῶν, ποῦ κτίστηκε στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ.,¹ βρέθηκε ἐντοιχισμένη ἐνεπίγραφη λιθοπλίνθος ἀπὸ σκληρὸ λευκὸ-μπεζ ἀσβεστόλιθο. Ἡ ἐπιγραφή ἦταν τοποθετημένη σὲ ὕψος 1,60 μ. ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἔως τὸ καλοκαίρι τοῦ 1977 δὲν ἦταν ὁρατὴ, μιὰ καὶ καλυπτόταν ἀπὸ τὸν βόρειο τοῖχο μικροῦ ἀποθηκευτικοῦ χώρου, ποῦ μεσολαβοῦσε μεταξὺ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κωδωνοστασίου, τὸ ὁποῖο κτίστηκε μετὰ τὸ 1922. Μὲ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1992 τὸ κωδωνοστάσιο καὶ ὁ ἀποθηκευτικὸς χώρος ἔπαθαν σημαντικὲς ζημιές καὶ ἔκτοτε ἦταν ἐτοιμόρροπα. Οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησίας, ποῦ σήμερα κατοικοῦν στὸ Μελίσσι καὶ στὸν Πενταπλάτανο Γιαννιτσῶν, ἀντὶ νὰ εἰδοποιήσουν, ὡς ὠφειλαν, τὴν Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία, προτίμησαν νὰ ἀνεγείρουν τὸ φθινόπωρο τοῦ 1997 στοὺς στὰ δυτικὰ καὶ στὰ νότια τῆς ἐκκλησίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καλυφθεῖ τὸ ἄνω μισὸ τῆς ἐπιγραφῆς ἀπὸ τὸν βόρειο τοῖχο τῆς δυτικῆς στοᾶς. Στὶς 15 Νοεμβρίου κατὰ τὴ διάρκεια αὐτοψίας στὸν ἀρχαῖο οἰκισμὸ διαπιστώσαμε τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς καὶ στὶς 20 τοῦ ἴδιου μηνὸς προχωρήσαμε στὴν ἀποκάλυψη ὁλόκληρης τῆς λιθοπλίνθου. Ἔτσι βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ ἐλληνιστικὴ ἐπιγραφή πολὺ καλῆς διατήρησης, ἥ ὁποία σώζει δύο ἀγοραπωλησιές ἀμπελιῶν, ποῦ ἀναγράφονται διαδοχικὰ. Ἡ λιθοπλίνθος ἔχει ὕψος 0,70 μ. καὶ πλάτος 0,31 μ., ἐνῶ τὸ πάχος τῆς ἀνέρχεται στὰ 0,48 μ. Ὑψος γραμμάτων 1,1 - 2,3 ἐκ. Διάστιχο 0,005 - 0,01 μ. (Εἰκ. 1-5)

1. Ἡ ἐκκλησία (βλ. Ν. Μουτσόπουλος, *Οἱ ἐκκλησίες τοῦ νομοῦ Πέλλης*, Θεσσαλονίκη 1973, 56-7, πίν. 294-95) εἶναι κτισμένη στὸ νοτιοανατολικὸ ἄκρο τοῦ Ἀσβεσταριοῦ (πρῶην Ραδομίρ), σὲ ἀπόσταση 500 μ. νότια - νοτιοδυτικὰ τοῦ ἀρχαίου οἰκισμοῦ, ποῦ ἐντοπίστηκε στὴ θέση Κούλα· γιὰ τὴ θέση αὐτὴ βλ. Π. Χρυσόστομον, "Τοπογραφία βόρειας Βοττιαίας. Ἡ Πέλλα, ἡ ἀποικία τῆς Πέλλας καὶ οἱ χώρες τους", *Μνήμη Λαζαρίδη. Πόλις καὶ Χώρα στὴν Ἀρχαία Μακεδονία καὶ Θράκη. Πρακτικὰ ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου Καβάλα 9 - 11 Μαΐου 1986*, Θεσσαλονίκη 1990, 215.

- [Ἐπρίατο Πολ]ύαινος τὰς ἀ[μ]-
 [π]έλους τὰς Βουκάρτα κ-
 αὶ Φιλάγρου παρὰ τῆς Φιλά-
 γρου γυναικὸς καὶ Βουκάρ-
 5 τα, δίκης γενομένης
 [πρὸς] τοῖς βασιλικοῖς δικασ[σ]-
 [τ]αῖς, στρατῆρων χρυσῶ[ν]
 [τ]εσσαράκοντα. Μάρτ[υ]-
 ρες τούτων· Βρυκκαῖο[ς],
 10 [Λ]εωχάρης, Ἀνδρίσκο[ς],
 [vac] [Φ]ίλαγρος, Ἀντίγο-
 νος, Ἀτ[τ]ίνας, Ἔρμος, Σο-
 σίπτα[vac]ς. Ἐπρίατο Φίλ[αγ]-
 [ρος] τὰς ἀμπέλου π[αρά]
 15 [Φι]λίππου τοῦ Χιωνίδα στα-
 τῆρων χρυσῶν τεσσαρ-
 άκοντα πέντε, αἷς γείτ-
 ων Ἀτ[τ]ίνας. Βεβαιωτ[ή]ς
 [Ν]ικάν[ω]ρ. Ἐπὶ ταγῶν
 20 [Μ]ενάνδρου, Ἐκαγόρχο[υ],
 [Ὀ]λωίχ[ου], Ἐράκτορος, Κερ[τίμ]-
 [μου]. Μάρτυρες Νικόλαος,
 Βάλακρος, Εὐρ[ε]ίας.....
ΤΑΣ, Ἀττίνας, Ἀρμε[ν]-
 25 [ν]ος.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ. Τὸ ἐνεπίγραφο μέτωπο τῆς λιθοπλίνθου παρουσίαζε ἀρχικά ἀποκρούσεις, τὶς ὁποῖες ὁ χαράκτης ἀναγκάστηκε νὰ λάβει ὑπόψιν κατὰ τὴν πορεία τῆς ἐργασίας του, ἐνῶ ἡ ἐνεπίγραφη ὄψη τῆς δέχτηκε ἐπίσης ἀποκρούσεις φθορῆς καὶ κατὰ τὴν ἐντοίχισή της στὴν ἐκκλησία, μὲ συνέπεια νὰ δημιουργηθοῦν κάποιες δυσκολίες καὶ προβλήματα στὴν ἀνάγνωση. Ἡ ἐπιγραφὴ καταλαμβάνει ὁλόκληρη τὴν μπροστινὴ ἐπιφάνεια τῆς λιθοπλίνθου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κάτω τμήμα της. Ἡ χάραξη παρὰ τὴ φαινομενικὴ ἀμέλεια, ποὺ ὀφειλόταν στὸ σκληρὸ ὕλικό καὶ τὴν κατάστασι τοῦ φορέα της, ἔχει ἐκτελεστεῖ ἀπὸ ἔμπειρο χαράκτη μὲ βάση τὸ ἀντίγραφο τοῦ συντάκτη ἀλλὰ αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν ἀρκετὸ

γιὰ νὰ ἀποφύγει κατὰ τὸ χωρισμὸ τῶν λέξεων κάποιες ἀβλεψίες ἢ λάθη.

Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ γράμματα *δέλτα*, *κάπα*, *χι* καὶ *ὠμέγα*, ἐνῶ σὲ δύο περιπτώσεις (στ. 6 καὶ 23) ὁ χαρακτήρς δίνει στὸ *ὀμικρον* τρισελὴ μορφή, ἀντὶ στρογγυλή. Τὸ *ὠμέγα* εἶναι πολὺ ἀνοικτὸ μὲ μικρὲς κεραῖες. Τὸ *κάπα* ἔχει καμπύλες τὶς λοξὲς κεραῖες του, ἐνῶ τὸ *χι* δὲν εἶναι χαραγμένο ὀρθία, ἀλλὰ λοξά. Τὸ σχῆμα τοῦ *σίγμα* ποικίλλει, ἔχοντας ἀρκετὰ ἀνοικτὲς τὶς ἀκραῖες κεραῖες του. Ἡ δεξιὰ κεραία τοῦ *πι* ἔχει τὸ μισὸ ὕψος σὲ σχέση μετὰ τὴν ἀριστερή, ἐνῶ ἡ ἐπάνω ὀριζόντια κεραία του δὲν ἐξέχει ἀπὸ τὶς κάθετες. Τὸ πλέον χαρακτηριστικὸ γράμμα ποὺ βοηθάει στὴν ἀκριβέστερη χρονολόγηση τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι τὸ *ἄλφα* μὲ τὴ γωνιώδη μεσαία κεραία του. Ἡ σύγκριση τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς μὲ γράμματα ἄλλων χρονολογημένων ἐπιγραφῶν, ποὺ τοποθετοῦνται στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου Ε' ² ἢ στὴν ἀρχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Περσέα, συνηγορεῖ στὴν χρονολόγησίν της γύρω στὸ 180 π.Χ. ³

ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ Ἀσβεσταριοῦ ἔρχεται νὰ προστεθεῖ στὸ σημαντικὸ κατάλογο τῶν *ὠνῶν*, δηλαδή πρᾶξεων ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων, ποὺ μᾶς εἶναι γνωστὲς ἀπὸ τὴ Μακεδονία (Χαλκιδική, Ἀμφίπολη καὶ Λευκάδια Νάουσας) ⁴. Οὐσιαστικὰ ὁμῶς πρόκειται γιὰ τὴ δεύτερη γνωστὴ *ὠνή*, ποὺ ἔχει ὡς ἀντικείμενο ἀποκλειστικὰ καὶ μό-

2. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ὁμοιάζει μὲ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τοῦ τιμητικοῦ ψηφίσματος γιὰ τὸν *Παράμονο Σαμαγόρα* ἀπὸ τὴ Μόρφυλο ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἐκδότες τὸ 184/3 π.Χ.: βλ. Μ. Β. Hatzopoulos - L. D. Loukoulou, Morrylos, cité de la Créstonie (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 7), Ἀθήνα 1989 (ἐφεξῆς: *Morrylos*), 23.

3. Ἐντυπωσιακὴ ὁμοιότητα μὲ τὴ νέα ἐπιγραφή παρουσιάζει ἡ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ἀζωρο [βλ. G. Lucas, *Les cités antiques de la haute vallée de Titarèse (Thessalie)*, ἀδημ. διδ. διατρ. Λυών 1992 (ἐφεξῆς: *Vallée de Titarèse*) 237 κέξ.], στὴν ὁποία καταγράφεται διακανονισμὸς συνοριακῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀζώρου καὶ Μονδαίας, χρονολογεῖται δὲ στὸ ἔτος 178 π.Χ.

4. Γιὰ τὶς μακεδονικὲς *ὠνές* βλ. Μ. Σ. Γιούνη, "Ὡναὶ Μακεδονίας (Ἀγοραπωλησίαι ἀκινήτων σὲ μακεδονικὲς ἐπιγραφές τοῦ 4ου καὶ 3ου π.Χ. αἰῶνα)", *Ἀρμενόπουλος* 12, 1991 (ἐφεξῆς: Ὡναί), 25-50, ὅπου καὶ συγκεντρωμένη γενικότερη βιβλιογραφία γιὰ τὸ θέμα. Εἰδικότερα γιὰ τὶς δώδεκα *ὠνές* τῆς Ἀμφίπολης βλ. Μ. Β. Hatzopoulos, *Actes de vente d'Amphipolis* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 14), Ἀθήνα 1991 (ἐφεξῆς: *Amphipolis*), 13 κέξ. Γιὰ τὶς ἑξὶ *ὠνές* τῆς Χαλκιδικῆς βλ. Μ. Β. Hatzopoulos, *Actes de vente de la Chalcidique Centrale* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 6), Ἀθήνα 1988 (ἐφεξῆς: *Chalcidique Centrale*), 15 κέξ. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχουν βρεθεῖ ἄλλες δύο τέτοιες *ὠνές* στὴ Χαλκιδική: βλ. Ἐ. Τρακοσοπούλου, *ΑΔ* 39, 1984, Β', εἰκ. 226, 113α καὶ Ἱ. Παπάγγελος, "Ὡνὴ ἀπὸ τὴ Βοττικὴ", *Ἐπιγραφές τῆς Μακεδονίας, Γ' Διεθνὲς Συμπόσιο γιὰ τὴ Μακεδονία (Θεσσαλονίκη 8-12 Δεκ. 1993)*, Θεσσαλονίκη 1996, 164 κέξ., πρβλ. Μ. Β. Hatzopoulos, *Bull. épigr.* 1997, 402. Γιὰ τὶς *ὠνές*

νο ἀμπέλια⁵.

Οἱ μακεδονικὲς ἐπιγραφὲς ποὺ ἀναφέρονται σὲ ἀγοραπωλησίες ἀκινήτων (ὠναι) καταγράφουν τὴ σύμβαση μὲ τὴν ὁποία ἐγίνε ἡ μεταβίβαση τῆς κυριότη-
τας τοῦ ἀκινήτου. Δηλαδή εἶναι συμβόλαια ποὺ περιέχουν μιὰ μεμονωμένη πρῶ-
ξη ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου καὶ ποὺ ἡ διατύπωσή τους ἀκουλουθεῖ σὲ γενικὲς
γραμμὲς τὸ ἴδιο τυπικὸ. Ἐπειδὴ οἱ περισσότερες ἐπιγραφὲς βρέθηκαν κατὰ τὴν
ἀνασκαφὴ ἀρχαίων οἰκιῶν, θεωρεῖται ὅτι ἀποτελοῦν ἰδιωτικὰ ἀντίγραφα τῶν
πρωτοτύπων ἐγγράφων μὲ τὰ ὁποῖα ἐγίναν οἱ μεταβιβάσεις τῶν ἀκινήτων.
Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν οἱ ὠνὲς ἀκινήτων τῆς Μιέξας (β' μισὸ τοῦ 3ου αἰ. π.Χ.)⁶
καὶ οἱ ὠνὲς τῆς ἐπιγραφῆς τῶν Σερρών (τέλος 4ου αἰ. π.Χ.)⁷, ποὺ πιθανότατα
ἦταν στημένες σὲ δημόσιο κτίριο, τὸ ἐπιστάσιον. Μιὰ ἄλλη ἐξαίρεση πιθανότα-
τα ἀποτελεῖ ἡ περίπτωση τῶν ὠνῶν τοῦ Ἀσβεσταρίου. Σὲ σημαντικὸ ἱερὸ τῆς
ἀρχαίας κώμης, ὅπου προφανῶς λατρευόταν κάποια τοπικὴ ἀγροτικὴ θεότητα
(π.χ. ὁ Διόνυσος)⁸ θὰ βρισκόταν πιθανότατα τὸ ἀρχεῖο τῆς (γραμματοφυλα-
κεῖο). Δηλαδή στὸ πλαίσιο τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ ἱεροῦ, ὁ ἱερέας ὡς θρησκευ-
τικὸς λειτουργὸς θὰ ἦταν καὶ ἀρχαιοφύλακας τῆς κώμης. Ἡ λιθόπλινθος πάνω
στὴν ὁποία χαράχτηκαν διαδοχικὰ οἱ δύο ὠνὲς ἀμπελιῶν, θὰ ἦταν ἀρχικὰ το-
ποθετημένη σὲ τοῖχο τοῦ ναοῦ τοῦ ἱεροῦ, ἀποτελώντας κοινοποίησιν τοῦ ἐπίση-
μου ἐγγράφου τῶν ὠνῶν, ποὺ ἦταν κατατεθειμένο στὸ ἀρχεῖο. Στους τοίχους
τοῦ ἴδιου ἱεροῦ προφανῶς θὰ ἦταν καταγραμμένες καὶ οἱ ἄλλες ὠνὲς ἀκινήτων
τῆς ἀρχαίας κώμης. Αὐτὸ ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι στὴν ἐκκλησίᾳ βρίσκονται
ἐντοιχισμένες καὶ ἄλλες παρόμοιες λιθόπλινθοι, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο
ἱερὸ καὶ δὲν ἀποκλείεται μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς νὰ εἶναι ἐνεπίγραφες. Τὸ ἱερὸ πι-

τῶν Λευκαδίων βλ. Φ. Πέτσας, "Ὠναὶ ἐκ τῆς Ἡμαθίας", *AE* 1964 (ἐφεξῆς: Ὠναὶ Ἡμα-
θίας), I - 57.

5. Ἡ πρώτη ὠνὴ ἀμπελίων εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη (Hatzopoulos, *Amphipolis* 33 κέξ., εἰκ. 8-9). Μιὰ ἄλλη ἀγοραπωλησία ἀπὸ τὴ Χαλκιδικὴ ἔχει ὡς ἀντικείμενα γῆ, ἀμπέλια καὶ οἰκίες (Hatzopoulos, *Chalcidique Centrale*, 23 κέξ.). Γιὰ μιὰ ὠνὴ ἀμπελίων ἀπὸ τὴν Ἀμοργὸ βλ. *IG* XII, 7, 62, στ. 26 καὶ 30.

6. Πέτσας, Ὠναὶ Ἡμαθίας, I - 57 (= *SEG* 24, 1969, 524)· πρβλ. Γιούνη, Ὠναὶ, 29 - 30 καὶ M. B. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 22), Ἀθήνα 1996, τόμ. II (ἐφεξῆς: *Institutions II*), ἀρ. 92, πίν. LXXVI.

7. Γιὰ τὴν ὠνὴ αὐτὴ, βλ. Γιούνη, Ὠναὶ, 27-28, σημ. 21.

8. Ἀν. Χρυσοστόμου - Π. Χρυσοστόμου, "Διόνυσος, ὁ θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῶν καρ-
πῶν τῆς ὀπώρας" στὸ νομὸ Πέλλας", *Πρακτικὰ τοῦ Ε' Τριμηρίου Ἐργασίας γιὰ τὴν Ἀμπελοοινικὴ ἱστορίᾳ στὸ χωρὸ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης* Νάουσα 17-19 Σε-
πτεμβρίου 1993 (ὑπὸ ἔκδοσιν).

θανότατα βρίσκεται κάπου κοντά, ἀπ' ὅπου ἦταν εὐκόλη ἡ μεταφορὰ τῶν λιθοπλίνθων στὴ νέα τους θέση.

Ἡ ἐπὶ κληση τῆς ἀγαθῆς τύχης ἢ τοῦ θεοῦ, ποὺ εἶναι προαιρετικὴ στὶς ὠνές, πιθανόν ὑπῆρχε σὲ στίχο ποὺ ἀποκρούστηκε στὸ ἄνω τμήμα τῆς ἐπιγραφῆς. Τὸ ρῆμα ποὺ περιγράφει τὴν πράξη εἶναι καὶ στὶς δύο περιπτώσεις τὸ *ἐπρίατο*, ἐνῶ τὸ ὄνομα χωρὶς τὸ πατρώνυμο τοῦ ἀγοραστοῦ ἀναφέρεται στὴν ὀνομαστικὴ ὡς ὑποκείμενο τοῦ ρήματος. Οἱ πράξεις τῶν ὠνῶν δὲν διακρίνονται μεταξὺ τους μὲ παράγραφο. Στὴν πρώτη ὠνὴ ἡ πρόθεση *παρὰ* ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ ὄνομα μὲ τὸ πατρωνυμικὸ τοῦ πωλητοῦ. Μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγοραστῆ ἀναφέρεται τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγοραπωλησίας, ποὺ καὶ στὶς δύο ὠνές εἶναι ἄμπελοι. Στὴν πρώτη ἀγοραπωλησία προσδιορίζεται μὲ τὸ ὄνομα τῶν παλαιῶν ιδιοκτητῶν, ἐνῶ στὴ δεύτερη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ γείτονα. Τὸ κείμενο τῆς πρώτης ὠνῆς δὲν εἶναι τὸ τυπικὸ τοῦ εἶδους, σὲ ἀντίθεση μὲ αὐτὸ τῆς δεύτης. Ἡ πρώτη διαφοροποιεῖται σὲ μερικὰ σημεῖα ὡς πρὸς τὴν ὀρολογία ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ὁμοειδῶν ὠνῶν τῆς Μακεδονίας. Ὁ *Πολύαινος* ἀγόρασε τὸ ἄμπέλι, τοῦ ὁποῖου οἱ παλαιοὶ ιδιοκτῆτες ἦταν ὁ *Βουκάρτας* καὶ ὁ *Φίλαγρος*, ἀπὸ τὴ γυναῖκα τοῦ *Φιλάρχου* καὶ τὸν *Βουκάρτα*. Ἡ ἔκταση τῆς φυτείας, ἡ θέση καὶ τὰ ὄρια τῆς δὲν καθορίζονται. Καὶ αὐτὸ γιατί, ὅπως θὰ ὑποστηρίξουμε παρακάτω, πιθανότατα οἱ δύο ὠνές ἀναφέρονται στὸ ἴδιο ἄμπέλι, τοῦ ὁποῖου ὅμως τὰ ὑπόλοιπα στοιχεῖα προσδιορίζονται στὴ δεύτερη δικαιοπραξία. Ἡ τιμὴ ἀγορᾶς καὶ στὶς δύο ὠνές δηλώνεται ὀλογράφως. Στὴν πρώτη ἀναφέρονται ὀνόματα ὀκτὼ μαρτύρων χωρὶς τὰ πατρωνυμικά τους, ἐνῶ στὴ δεύτερη ἕξι. Μόνο στὴ δεύτερη ὠνὴ ἀναφέρεται *βεβαιωτής*, ἐνῶ στὴν πρώτη ἀπουσιάζει, μιὰ καὶ τὸ ἀκίνητο εἶναι κληρονομικὸ καὶ πωλεῖται ὕστερα ἀπὸ δίκη. Τέλος, ἡ χρονολογία δηλώνεται μόνο στὴ δεύτη ἀγοραπωλησίᾳ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν *ταγῶν*.

ΟΙ ΤΑΓΟΙ. Καὶ οἱ δύο ὠνές δὲν ἀναφέρουν τὸν χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖο ἐγιναν. Στὴ δεύτερη ἡ χρονολόγηση γίνεται μὲ τὰ ὀνόματα τῶν πέντε *ταγῶν*. Ἀντίθετα στὴ Χαλκιδικὴ καὶ τὴν Ἀμφίπολη οἱ ὠνές χρονολογοῦνται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὸν ἱερέα ἢ τὸν ἐπιστάτη τῆς πόλης.⁹ Στὴν περίπτωση ὅμως τῶν ὠνῶν τῆς Μιέζας οἱ ἡμερομηνίες προσδιορίζονται, τόσο μὲ τὰ ὀνόματα τῆς συναρχίας *ταγῶν*, ὅσο καὶ μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ ἐπιστάτου καὶ τοῦ ἱερέως. Ἐπίσης ἀναφέρε-

9. Γιούνη, Ὠναί, 41-2· Hatzopoulos, *Chalcidique Centrale*, 72 κέξ.· τοῦ ἰδίου, *Amphipolis*, 55, 74 κέξ.

ται και τὸ ὄνομα τοῦ μήνα γιὰ κάθε ὠνή.

Στὴ δευτέρῃ ὠνῇ τοῦ Ἀσβεσταριοῦ οἱ ταγοὶ εἶναι πέντε καὶ τὰ ὀνόματά τους μνημονεύονται σὲ γενικὴ χωρὶς τὰ πατρωνυμικά τους: *Μενάνδρου, Ἐκαγάρχου, Ὀλωίχου, Ἐράκτορος, Κερτίμμου*. Πρόκειται γιὰ πέντε ἄρχοντες μιᾶς μεγάλης γειτονικῆς πόλης, ὅπου ἀνῆκε ἡ κώμη τοῦ Ἀσβεσταριοῦ. Τὸ ἀξίωμα τῶν ταγῶν εἶναι γνωστὸ ἀπὸ ἐπιγραφὰς τῆς Φωκίδας, τῆς Δωρίδας καὶ κυρίως τῆς Θεσσαλίας¹⁰. Στὴ Μακεδονία ἕως σήμερα ταγοὶ μαρτυροῦνται ἐπιγραφικὰ μόνο στὸν κατάλογο τῶν ὠνῶν ἀπὸ τῆ Μιέζα,¹¹ ἐνῶ ἡ χρῆση τοῦ ὅρου στὴ λεγόμενη στήλη τοῦ Πατερίνου ἀπὸ τῆ Βέροια (ἀρχές 1ου αἰ. π.Χ.)¹² εἶναι μᾶλλον ποιητικὴ. Γνωστὴ εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἡ γλώσσα τοῦ Ἑσυχίου, ὅπου λέγεται *ταγόναγα Μακεδονική τις ἀρχή*¹³.

Σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Μακεδονίας ἀπαντᾷ, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὁ ὅρος *ἄρχοντες*, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ποικίλει ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθός τους. Ἀρχοντες ἀναφέρονται σὲ τιμητικὰ ψηφίσματα ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη (242 π.Χ.)¹⁴ καὶ τὴν Μόρρυλο¹⁵ (τέλος 3ου αἰ. π.Χ.), καθὼς ἐπίσης καὶ σὲ ἀναθήματα στὴν Δήμητρα ἀπὸ τὸν Ἀνθεμοῦντα¹⁶, στὸν Διόνυσο ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνία¹⁷ καὶ σὲ κάποια ἄλλη θεότητα ἀπὸ τὰ Καλίνδοια¹⁸. Ποικιλία παρουσιάζει ἐπίσης ὁ ἀριθμὸς τῶν

10. Γιὰ τὴ Δωρίδα καὶ τὴ Φωκίδα βλ. D. Rousset, "Des Doriens de la metropole. Nouveaux documents", *BCH* 118, 1994, 363 κέξ., σημ. 22 καὶ B. Helly, *L'état thessalien: Aleuas le Roux, les tetrades et les tagoi*, Λυών 1995. (ἐφεξῆς: *L'état thessalien*) 27 κέξ. Γιὰ τὴ Θεσσαλία βλ. M. Sordi, *La lega tesala*, Ρώμη 1958, 330-336· G. Busolt - H. Swoboda, *Griechische Staatskunde*, Μόναχο 1926, τόμ. II, 1478-1501· M. B. Hatzopoulos, "Thessalie et Macédoine: Affinites et convergences", *Θεσσαλία, δεκαπέντε χρόνια ἀρχαιολογικῆς ἐρευνας*, 1975-1990, Λυών 17-22 Ἀπρ. 1990 Λυών 1994, τόμ. Β', 252, σημ. 35 καὶ Helly, *L'état thessalien*, 17 κέξ.

11. Πέτσας, Ὡναὶ Ἡμαθίας, 12 πρβλ. *Bull. épigr.* 1965, 231 καὶ Helly, *L'état thessalien*, 27.

12. Γ. Τουράτσογλου, "Πατερίνος Ἀντιγόνου, ἥρως. Ὑστεροελληνιστικὴ στήλη ἀπὸ τῆ Βέροια", *Κέρνος. Τιμητικὴ προσφορά στὸν Γ. Μπακαλάκη*, Θεσσαλονίκη 1972, 153 κέξ. πρβλ. Helly, *L'état thessalien*, 27.

13. J. N. Kallérís, *Les anciens Macédonies*, Ἀθήνα 1988³ (ἐφεξῆς: *Anciens Macédonies*), τόμ. I. 266 κέξ. Helly, *L'état thessalien*, 26 - 27. Πιθανότατα ἀπὸ τὴν ἔκφραση *ταγῶν (ἀγῆ, ἐκ τοῦ ἄγω)*.

14. R. Herzog - G. Klaffenbach, *Asylieurkunden aus Kos*, Βερολίνο 1952, 16, ἀρ. 6, στ. 32.

15. Hatzopoulos - Loukopoulou, *Morrylos*, 17 κέξ· Hatzopoulos, *Institutions II*, 69-70, ἀρ. 53, πίν. LI.

16. D. M. Robinson, "Inscriptions from Macedonia, 1938", *TAPhA* 69, 1938, 72-73, ἀρ. 31, πρβλ. *Bull. épigr.* 1939, 174 καὶ Hatzopoulos, *Institutions II*, 88, ἀρ. 68, πίν. LX.

17. Hatzopoulos, *Institutions II*, 87-88, ἀρ. 66, πίν. LIX b.

18. Hatzopoulos, *Institutions II*, 87-88, ἀρ. 67.

πολιταρχῶν τῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας, ἐνὸς θεσμοῦ τοῦ ὁποίου ἡ θέσπισις ἀποτελεῖ, ὡς γνωστὸν, ἀνοιχτὸ πρόβλημα στὴν ἔρעυνα¹⁹.

ΓΕΙΤΩΝ. Καὶ στὶς δύο ὠνές παρουσιάζεται ὡς μάρτυρας κάποιος Ἀττίνας, ποὺ εἶναι καὶ ὁ γείτονας τοῦ ἀμπελιοῦ στὴ δεύτερη ἀγοραπωλησία. Ὡς γνωστὸν μεταξὺ τῶν μαρτύρων παρίστανται καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀναφέρονται ὡς γείτονες. Ἡ παρουσία τους προφανῶς δὲν ὀφειλόταν μόνο στο γεγονός ὅτι ἦταν εὐκολο νὰ παραστοῦν, ἀλλὰ καὶ στο ὅτι ἐξέφραζαν κάποια ἰδιαίτερη νομικὴ ἔννοια, π.χ. νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν τὰ ὅρια τοῦ μεταβιβαζομένου ἀκινήτου²⁰. Μὲ τὴν ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἰδιοκτῆτη τοῦ γειτονικοῦ ἀκινήτου καθορίζεται ἐπίσης καὶ ἡ θέση τοῦ πωλουμένου ἀμπελιοῦ. Κατὰ κανόνα ἡ θέση τοῦ ἀγοραζομένου ἀκινήτου προσδιορίζεται ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτῆτη τοῦ γειτονικοῦ ἀκινήτου. Στὴ δεύτερη ὠνὴ τὸ ἀμπέλι ἀναφέρεται ὅτι γειτνίαζε μὲ τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ Ἀττίνα, τοῦ ὁποίου δὲ δηλώνεται τὸ πατρώνυμο. Τὸ ἴδιο ὄνομα βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς μάρτυρες καὶ τῶν δύο ἀγοραπωλησιῶν. Στὴ δεύτερη ὠνὴ ὁ ἀγοραστής τοῦ ἀμπελιοῦ εἶναι ὁ Φίλαγρος, ἐνῶ τὸ ἴδιο ὄνομα ἀπαντᾷ καὶ στὴν πρώτη ὠνὴ καὶ δηλώνει τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἰδιοκτῆτες, ἐνῶ ὡς συγκληρονόμος καὶ συνἰδιοκτῆτης ἀναφέρεται καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Φιλάρχου. Ἡ ἀξία τῶν ἀμπελιῶν στὶς δύο ὠνές εἶναι ἕνα ἀκόμα δεδομένο ποὺ πρέπει νὰ λάβουμε ὑπόψιν. Στὴ δεύτερη ὠνὴ καθορίζεται στοὺς σαράντα πέντε στατῆρες, ἐνῶ στὴν πρώτη σὲ σαράντα μετὰ ἀπὸ δίκη. Τέλος παρατηρεῖται ὅτι ἡ δεύτερη ὠνὴ δὲ διακρίνεται μὲ παράγραφο ἀπὸ τὴν πρώτη, ὅπως συνήθως συμβαίνει στὶς γνωστὲς ὠνές. Μὲ βάση τὰ παραπάνω θὰ μπορούσαμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο ἀμπέλι, ποὺ ὁ Φίλαγρος ἀρχικὰ ἀγόρασε γιὰ σαράντα πέντε στατῆρες ἀπὸ τὸν Φίλιππο, γιὸ τοῦ Χιωνίδα. Στὴ συνέχεια ὁ Φίλαγρος ἐν ζωῇ ἔδωσε μέρος τοῦ ἀμπελιοῦ στὸν Βουκάρτα, ποὺ πιθανότατα ἦταν γιὸς του, καὶ γι' αὐτὸ μνημονεύονται ὡς οἱ παλαιοὶ ἰδιοκτῆτες. Μετὰ τὸ θάνατο ὅμως τοῦ Φιλάρχου πιθανότατα προέκυψε πρόβλημα (π.χ. διαφωνία ἢ ἀνάγκη χρημάτων γιὰ ἐξόφληση χρεῶν). Τελικὰ ἡ πώληση τοῦ ἀμπελιοῦ γίνεται ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ Φι-

19. Γιὰ τὸ θεσμὸ αὐτὸ βλ. Ph. Gauthier - M. B. Hatzopoulos, *La loi gymnasiarchique de Beroia* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 16), Ἀθήνα 1993, 38 κῆξ., E. Voutiras, "Victa Macedonia: remarques sur une dédicace d' Amphipolis", *BCH* 110, 347-55 καὶ τελευταῖα G. R. Horsley, "The Politarchs in Macedonia, and beyond", *Ancient Macedonia: an Australian Symposium, Papers of the Second International Congress of Macedonian Studies*, Sidney 1995, 99-126.

20. Γιούνη, Ὡναί, 47.

λάγρου καὶ τὸν Βουκάρτα σὲ δίκη ἐνώπιον τῶν βασιλικῶν δικαστῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διαδικασίας ἦταν ἡ ἀγορὰ τοῦ ἀμπελιοῦ ἀπὸ τὸν Πολύαινο κατὰ πέντε στατήρες χαμηλότερα ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ του τιμὴ καὶ προφανῶς ὄχι μὲ τὴν πραγματικὴ του ἀξία.

ΒΕΒΑΙΩΤΗΣ. Στὶς περισσότερες ὥνές τῆς Μακεδονίας ὁ βεβαιωτὴς εἶναι ἓνας, σπανιότερα περισσότεροι, ἐνῶ μόνον σὲ ἐλάχιστες δὲν ἀναφέρονται²¹. Στὴ δευτέρῃ ὥνῃ ὁ βεβαιωτὴς Νικάνωρ ἔχει τὴ θέση τοῦ ἐγγυητῆ. Κατὰ κανόνα οἱ βεβαιωτὲς εἶναι συγγενεῖς τῶν ἐνδιαφερομένων, συνηθέστερα τοῦ πωλητῆ, γιὰτὶ σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιο ὁ ἀγοραστὴς μποροῦσε ἐνδεχομένως νὰ ζητήσῃ εὐθύνες ἀπὸ τὸν ἐγγυητῆ. Ὡς ἐγγυητὲς ὀρίζονταν πολῖτες, οἱ ὅποιοι εἶχαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἢ κατὰ τὸ χρόνο τῆς σύναψης τοῦ συμβολαίου σχέση μὲ τὸ ἀκίνητο. Ἡ παρουσία τους παρῆχε μὴ ἐπιπλέον ἐγγύηση στὸν ἀγοραστή, προκειμένου νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἀπὸ μὴ ἐνδεχόμενη μὴ νόμιμη ἀγορὰ τοῦ ἀκινήτου.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ - MARTYRES. Στ. 5-9: *δίκης γενομένης [πρὸς] τοῖς βασιλικοῖς δικαστῇσι στατήρων χρυσῶ[ν] τεσσαράκοντα. Μάρτυ[ν]ρες τούτων*. Ἡ πρόθεση πρὸς σημαίνει ἐνώπιον, μὲ τὴν παρουσίαν²². Ἰδιαιτέρως σπουδαιότητάς εἶναι οἱ πρωτοεμφανιζόμενοι ἐδῶ *βασιλικοὶ δικασταί*, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐγενε ἡ ἀγοραπωλησία καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς τιμῆς τοῦ ἀμπελιοῦ. Ἡ ἐκδίκαση τῆς ὥνῆς ἀπὸ τοὺς δικαστὲς αὐτοὺς ἴσως ὀφειλόταν στὸ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀμπέλι ποὺ ἦταν ιδιοκτησία τοῦ Φιλάγρου καὶ τοῦ Βουκάρτα, ἐνῶ οἱ πωλητὲς εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Φιλάγρου καὶ ὁ Βουκάρτας, πιθανότατα ὁ γιὸς τοῦ Φιλάγρου. Ἐνα παρόμοιο παράδειγμα συναντᾶται σὲ ὥνῃ τῆς Ἀμφίπολης, ὅπου κάποιος Πολυκράτης ἀγοράζει τὰ ἀκίνητα ἀπὸ τοὺς κληρονόμους (*παρὰ τῆς Σωστράτου γυναικὸς καὶ τῶν παίδων τῶν Σωστράτου*)²³. Στὶς παραπάνω ἀγοραπωλησίες οἱ γυναῖκες - κληρονόμοι, ποὺ ἀναφέρονται μόνον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τους, ἐμφανίζονται κυρίως τοῦ ἑαυτοῦ τους, ἔχοντας πλήρη ἰκανότητα δικαιοπραξίας ἀκινήτου²⁴.

Στὴ Μακεδονία δικαστὲς χωρὶς τὸν τίτλο *βασιλικοὶ* εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ τέσσερις ἐπιγραφές. Πρόκειται γιὰ τὸν προαναφερθέντα κατάλογο ὧν ἀπὸ τῆ

21. Γιὰ τὸ θέμα βλ. Γιούνη, Ὡναί, 43 χέξ.

22. *LSJ* 9λ. πρὸς.

23. Hatzopoulos, *Amphipolis*, 24 χέξ.

24. Γιὰ τὸ θέμα, βλ. Γιούνη, Ὡναί, 35 χέξ.

Μιέζα (β' μισό τοῦ 3ου αἰ.)²⁵, γιὰ τὸ *διάγραμμα* τοῦ Φιλίππου Ε' ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη (187/6 π.Χ.)²⁶, γιὰ τὸ ψήφισμα τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τιμὴ τοῦ Ἀδμήτου Βόκρου, ὅπου ἀναφέρονται πέντε δικαστές²⁷ καὶ γιὰ τὴν ἐπιγραφή τῆς Δράμας ποὺ διασώζει στρατιωτικὸ *διάγραμμα* τοῦ Φιλίππου Ε' ²⁸. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὑπάρχει σαφὴς διάκριση μεταξὺ τῶν *βασιλικῶν δικαστῶν*²⁹ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἀσβεσταριοῦ καὶ τῶν *δικαστῶν* ποὺ ἀναφέρονται στὶς παραπάνω ἐπιγραφές. Στὸν κατάλογο ὄντων ἀπὸ τὴ Μιέζα ἔχει ὑποστηριχθεῖ ἀπὸ τὸν πρῶτο ἐκδότη του ὅτι οἱ *μάρτυρες δικαστῶν* πιθανὸν εἶναι βασιλικοὶ δικαστές ποὺ παρίστανται ὡς μάρτυρες³⁰. Στὶς δικαιοπραξίες αὐτὲς παρατηρεῖται πράγματι σχολαστικότητα στὴν καταγραφή τῶν ἀκινήτων καὶ τοῦ χρόνου ποὺ ἐγίναν, σὲ ἀντίθεση μὲ αὐτὲς τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἀσβεσταριοῦ, ὅπου ἡ διατύπωση εἶναι συνοπτικότερη. Συνήθως ὁ ἀριθμὸς τῶν μαρτύρων στὶς ὄνεις κυμαίνεται ἀπὸ δύο ἕως πέντε³¹. Γιὰ παράδειγμα στὴν περίπτωση τῆς πρώτης ἀγοραπωλησίας ἀπὸ τὴ Μιέζα οἱ *μάρτυρες* εἶναι πέντε καὶ ἀναφέρονται μὲ τὰ πατρωνυμικά ἢ ἀκόμα καὶ μὲ τὰ ἐθνικά τους. Στὴ δεύτερη καὶ τρίτη ὠνὴ τοῦ καταλόγου τῆς Μιέζας

25. Πέτσας, Ὠναί Ἡμαθίας, 35.

26. Βλ. IG X 2,1,3· Ἀπὸ τὴν ἐκτενέστατη βιβλιογραφία τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς ἀναφέρουμε ἐδῶ ἐνδεικτικὰ τὶς μελέτες τῶν Σ. Πελεκίδη, *Ἀπὸ τὴν Πολιτεία καὶ Κοινωνία τῆς Ἀρχαίας Θεσσαλονίκης*, Θεσσαλονίκη 1934, 5 -23· C. B. Welles, "New Texts from the Chancery of Philip V of Macedonia and the Problem of the Diagramma", *AJA* 42, 1938, 249 -51· M. Holleaux, *Études d'épigraphie et d'histoire grecques*, Παρίσι 1938, τόμ. I, 261-70· H. Bengston, *Die Strategie in der hellenistischen Zeit*, Μόναχο 1937-1952, τόμ. II, 326, ἀρ. 3· M. Rostovtzeff, *Social and Economical History of the Hellenistic World*, Ὁξφόρδη 1957 2, τόμ. I, 440 καὶ τόμ. III, 1429, ἀρ. 241· A. Heuss, *Stadt und Herrscher des Hellenismus*, Aalen 1963², 286· J. Touloumakos, "Δικασταί=Judices?", *Historia* 18, 1968, 407-21 καὶ τελευταῖα B. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 22), Ἀθήνα 1996 τόμ. I, 377-80 καὶ *Institutions* II 39-40, ἀρ. 15, πίν. XX.

27. Βλ. Πελεκίδης, ὁ.π. 17 καὶ Hatzopoulos, *Institutions* II 67-8, ἀρ. 50, πίν. XLVIII.

28. Π. Νιγδελής - Κ. Σισμανίδης, "Δύο ἀντίγραφα ἑνὸς ἐπιστρατευτικοῦ διαγράμματος τοῦ Φιλίππου Ε' (οἱ ἐπιγραφές ἀρ. 6660 Μουσ. Θεσσαλονίκης καὶ 207 συλλογῆς Ποτίδαιας)", *Ἀρχαία Μακεδονία* VI (ὑπὸ ἐκτύπωση).

29. Οἱ βασιλικοὶ δικασταί θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἓνα δευτεροβάθμιο δικαστικὸ ὄργανο, ὁρισμένο ἀπὸ τὸ βασιλιά, ποὺ μεταξὺ τῶν καθηκόντων τους θὰ ἦταν καὶ ἡ ἐκδίκαση ἀποφάσεων τοπικῶν δικαστῶν (δικαστῶν τῶν μακεδονικῶν πόλεων), ὅπως λ.χ. ἀποφάσεων σχετικῶν μὲ δικαιοπραξίες ἀγοραπωλησιῶν, οἱ ὁποῖες δὲν εἶχαν γίνε ἀποδεκτές ἀπὸ τοὺς συμβαλλομένους. Ἡ προσηγορία τοῦ ὄργανο αὐτοῦ στὴν περίπτωση τῆς πρώτης ὠνῆς τῆς νέας ἐπιγραφῆς, ποὺ πιθανότατα ὀφειλόταν σὲ κληρονομικὲς διαφορὲς, σχετιζόταν καὶ μὲ τὸ *ἐπώνιον*, τὸ γνωστὸ τέλος ποὺ καταβαλλόταν στὸ βασιλικὸ θησαυροφυλάκιο.

30. Πέτσας, Ὠναί Ἡμαθίας, 13, 23.

31. Γιὰ τὸ θέμα, βλ. Γιούνη, Ὠναί, 46 κἑξ, ὅπου ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

οί *μάρτυρες* διακρίνονται σε δύο κατηγορίες με τούς χαρακτηρισμούς *μάρτυρες δικαστῶν* καί *στούς μάρτυρες ἐναντία δικαστῶν*. Ὑποστηρίχθηκε ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς πρώτης κατηγορίας ἦταν περιβεβλημένοι με κάποια ἀρχή, ἐνῶ τῆς δεύτερης ἦταν ἀπλοί ἰδιῶτες. Ἐπίσης, θεωρήθηκε ὅτι, ἂν οἱ *μάρτυρες δικαστῶν* εἶχαν ἀρμοδιότητες ἀντίστοιχες με αὐτὲς τῶν *βασιλικῶν δικαστῶν* στὴν Δούρα-Εὐρωπὸ (1ος μ.Χ. αἰ.), τότε σημαίνει ὅτι ἦταν ἄρχοντες, τοπικοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, ποὺ μεταξὺ τῶν καθηκόντων τους ἦταν καὶ αὐτὸ τῆς παράστασης ὡς μαρτύρων κατὰ τὴ σύναψη ἀγοραπωλησιῶν³².

Ἐντύπωση προξενεῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαρτύρων (*μάρτυρες τούτων*) στὴν πρώτη ὠνὴ εἶναι ὀκτώ, ἐνῶ στὴ δεύτερη ἔξι (ἀπλῶς *μάρτυρες*). Τὰ προβλήματα ποὺ συνδέονται τόσο με τὴ χρήση τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῶν, ὅσο καὶ με τὸ διαφορετικὸ ἀριθμὸ μαρτύρων δὲ μποροῦν νὰ ἐξεταστοῦν ἐκτενῶς ἐδῶ. Τὸ ὅτι ὁμως ὑπάρχουν ὀκτὼ μάρτυρες στὴν πρώτη ὠνὴ ἴσως οφείλεται στὴν ἰδιαιτερότητα τῆς δικαιοπραξίας, ποὺ ἐγένεε ὕστερα ἀπὸ δίκη.

ΤΙΜΗ. Τὸ ἀντίτιμο ποὺ καταβάλλεται ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὲς στὶς δύο ὠνὲς γιὰ τὶς ἀμπέλους ἀναφέρεται ὀλογράφως. Στὴν πρώτη καθορίζεται στοὺς σαράντα στατήρες καὶ στὴ δεύτερη στοὺς σαράντα πέντε. Με βάση τὴν ἀξία μπορεῖ νὰ γίνεи προσπάθεια ὑπολογισμοῦ τῆς ἔκτασης τοῦ ἀμπελιοῦ. Στὴν Ἀμφίπολη καὶ στὰ μέσα τοῦ 4ου αἰ. π.Χ. ἀμπέλι ἔκτασης ἔξι πλέθρων (ἓνα πλέθρον = 867 τ.μ.), δηλαδή γύρω στὰ πεντέμισι στρέμματα, πωλήθηκε ἀντὶ 320 δραχμῶν³³ (=26, 67 στατήρες, με ἀξία στατήρα στὰ χρόνια τοῦ Φιλίππου Β΄ 12 δραχμῆς). Οἱ τιμὲς τοῦ ἀμπελιοῦ τῶν ὠνῶν τοῦ Ἀσβεσταριοῦ (40 καὶ 45 στατήρες= 400 καὶ 450 δραχμῆς ἀντίστοιχα, με ἀξία στατήρα μετὰ τὸν Ἀλέξανδρο Γ΄ 10 δραχμῆς) δείχνουν ὅτι ἡ ἔκτασή του, θὰ ἦταν προφανῶς μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴν τῆς Ἀμφίπολης, ἂν ληφθεῖ ὑπόψιν βέβαια ἡ χρονικὴ διαφορὰ καὶ ὁ πληθωρισμὸς τῆς ἐποχῆς.

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ. Ἡ προσφορὰ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἀσβεσταριοῦ στὸν τομεὰ τῆς μακεδονικῆς ὀνομαστικῆς εἶναι σημαντικὴ, καθὼς σ' αὐτὴν μαρτυροῦνται εἴκοσι κύρια ὀνόματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἓνα εἶναι πατρωνυμικό, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μᾶς ἔχει σωθεῖ ἡ κατάληξη *-τας*. Ἀπὸ τὰ ὀνόματα αὐτὰ, ὀκτὼ παραδίδονται γιὰ πρώτη φορὰ (πρόκειται γιὰ τὰ ὀνόματα *Βουκάρτας*, *Βρυκκαῖος*,

32. Γιούνη, Ψναί, 48, C. B. Welles, *The Excavations at Dura - Europos, Final Report* V, I, New Haven 1944, 98 κέξ.

33. Hatzopoulos, *Amphipolis*, 33 κέξ.

Ἐκάγαρχος, Ἐράκτωρ, Εὐρείας, Ἑρμος, Λεωχάρης καὶ Σοσσίπτας), ἐφτὰ ἀναφέρονται στὶς ἐπιγραφικὲς κυρίως μαρτυρίες σπάνια (πρόκειται γιὰ τὰ ὀνόματα Ἀνδρίσκοι, Ἀρμενος, Ἀρτίνας, Βάλακρος, Ὀλώιχος, Πολύαινος καὶ Χιωνίδης), ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα ἔξι (δηλαδή τὰ ὀνόματα Ἀντίγονος, Μένανδρος, Νικάνωρ, Νικόλαος, Φίλαγρος καὶ Φίλιππος) εἶναι γνωστὰ ἑλληνικά ὀνόματα, ποὺ ἐπιχωριάζουν στὴ Μακεδονία. Ἀξίζει νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι οἱ ταγοὶ φέρουν τὰ (ἐν μέρει σπάνια) ὀνόματα: Ἐκάγαρχος, Ἐράκτωρ, Μένανδρος, Ὀλώιχος καὶ Κερτίμμος. Στὴν τάξη τῶν γεωργῶν ἀνήκουν Μακεδόνες μὲ ὀνόματα ὅπως Ἀττίνας, Βουκάρτας, Βρυγκαῖος, Φίλαγρος, Φίλιππος κλπ.³⁴ Κανένα ὄνομα τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ταυτίζεται μὲ κάποιο γνωστὸ στὶς πηγὲς Μακεδόνα τῆς ἐποχῆς τῶν τελευταίων Ἀντιγονιδῶν.

Ἀνδρίσκοι. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ σπάνια στὴ Μακεδονία³⁵.

Ἀντίγονος. Πρόκειται γιὰ ὄνομα ἰδιαίτερα διαδεδομένο μεταξὺ τῶν Μακεδόνων³⁶ ποὺ φέρουν ἱστορικά πρόσωπα καὶ μαρτυρεῖται ἐπιγραφικὰ ἤδη ἀπὸ

34. Στὶς ὠνές τῆς Μιέζας (Πέτσας, Ὠναὶ Ἡμαθίας, 1 κέξ.) μαρτυροῦνται γεωργοὶ μὲ τὰ ὀνόματα Ἀττίνας, Φίλαγρος, Νικάνωρ καὶ Φίλιππος, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦν στὴν ἐπιγραφή μὲ τὶς ὠνές τοῦ Ἀσβεσταριοῦ.

35. Ἡ ἀρχαιότερη ἐπιγραφικὴ μαρτυρία τοῦ ὀνόματος εἶναι ἀπὸ τὴν Πέλλα [4ος π.Χ. αἰ. βλ. J. M. Cormack, *Inscriptions from Pella, Edessa and Beroea*, *APF* 22 - 3 (1973 - 4) 203 κέξ.]. Μαρτυρεῖται ἐπίσης στὴν Ἀμφίπολη (μέσα τοῦ 3ου αἰ. π.Χ., Hatzopoulos, *Amphipolis*, 49 κέξ.) καὶ στὴ Βάττυνα τῆς Ὀρεστίδος [Α. Ριζάκης - Ι. Τουράτσουλου, *Ἐπιγραφαὶ Ἄνω Μακεδονίας*, Ἀθήνα 1985, τόμ. Ι (ἐφεξῆς: *EAM*) 168 κέξ. ἀρ. 186]. Γνωστότερος ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς πηγὲς εἶναι ὁ Ἀνδρίσκοι (Ψευδο-Φίλιππος), ποὺ ἐγίνε βασιλιάς τῶν Μακεδόνων τὸ 149 π.Χ. καὶ πολέμησε ἐναντίον τῶν Ρωμαίων (βλ. H. Helliesen, *Andriscus and the revolt of the Macedonians 149-148 B.C.*, (διδ. διατρ.) *Wisconsin* 1968 καὶ τοῦ ἰδίου μὲ τὸν ἴδιο τίτλο στὴν Ἀρχαία Μακεδονία IV, Θεσσαλονίκη 1986, 307-14).

36. Μαρτυρεῖται στὴν Ἀλμωπία (βλ. Ἀν. Χρυσοστόμου, *Ἀρχαία Ἀλμωπία* Θεσσαλονίκη 1994, 82, εἰκ. 37), στὴ Βεργίνα [Χρ. Σαατσόγλου - Παλιαδέλη, *Τὰ ἐπιτάφια μνημεῖα ἀπὸ τὴν Μεγάλη Τούμπα τῆς Βεργίνας*, Θεσσαλονίκη 1984 (ἐφεξῆς: *Ἐπιτάφια μνημεῖα*), 271], στὴ Βέροια [Α. Tataki, *Ancient Beroea. Prosopography and Society* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 8), Ἀθήνα 1988 (ἐφεξῆς: *PB*) 109 - 11, ἀρ. 189-201, 346 καὶ Β. Ἀλλαμανῆ-Σουρῆ, "Ἀπόλλωνι, Ἀσκληπιῷ, Ὑγείᾳ. Ἐπιγραφικὴ μαρτυρία γιὰ τὸ Ἀσκληπιεῖο Βέροιας", *ΑΔ* 39 (1984) Μελέτες, (ἐφεξῆς: Ἀσκληπιεῖο Βέροιας) 96, 98], στὸ Αἰγίνιον (*SEG* 38, 1988, 630), στὴν Πύδνα (*SEG* 38, 1988, 612), στὴ Μόρρυλο (Hatzopoulos-Loukopoulou, *Morrylos*, 68), στὰ Καλίνδοια [M. Hatzopoulos-L. Loukopoulou, *Recherches sur les marches orientales des Téménides (Anthémonte - Kalindoia)*, Ἀθήνα 1996 τόμ. II (ἐφεξῆς: *Recherches II*), 222]. Γιὰ τὴ διάδοσή του στὴν Ἄνω Μακεδονία βλ. *EAM* σ. 206-7 (17 φορές). Τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸ ἐπίσης στὴν Πέλλα (βλ. Δ. Παπακωνσταντίνου-Διαμαντούρου, *Πέλλα Ι. Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις καὶ μαρτυραί*, Ἀθήνα 1971) 71-2, Μ. Σιγανίδου, *ΑΔ* 29 (1973-74), Β3, 713, ἀρ. 5 καὶ Π. Χρυσοστόμου, "Νέες ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν Πέλλα καὶ τὴν περιοχὴ τῆς", *Τμητικός τόμος γιὰ τὴ Μαρία Σιγανίδου* (ὑπὸ ἐκδόσιν) (ἐφεξῆς: Νέες ἐπιγραφές Πέλλας)].

τόν 4ο αἰ. π.Χ. Τὸ ἀνθρωπωνύμιον κατὰ τὰ ἐλληνιστικά χρόνια διαδόθηκε εὐρύτατα σὲ πολλές περιοχὲς τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου.

Ἀρμεννος. Τὸ ὄνομα μαρτυρεῖται δύο φορές στὴ Μακεδονία³⁷. Παράγεται ἀπὸ τὸ *ἄρμενος*, *ἄρμένη* τοῦ ρήματος *ἀραρίσκω*³⁸.

Ἀττίνας. Τὸ ἀνθρωπωνύμιον αὐτό, ποὺ ἀπαντᾷ τρεῖς φορές στὴν ἐπιγραφή μας, ἐπιχωριάζει στὴ Μακεδονία³⁹ καὶ στὴ Θεσσαλία, ὅπως ἐπίσης καὶ σὲ περιοχὲς ὅπου ἐγκαταστάθηκαν Μακεδόνες⁴⁰.

Βάλακρος. Γνωστὸ χαρακτηριστικὸ μακεδονικὸ ὄνομα⁴¹. Μαρτυρεῖται ἐπιγραφικὰ δύο φορές στὴ Βέροια⁴², ἐνῶ ἀπαντᾷ καὶ στὴν Αἴγυπτο⁴³.

Βουκάρτας. Σύνθετο μακεδονικὸ ἀνθρωπωνύμιον, νέο στὴ μακεδονικὴ προσωπογραφία⁴⁴. Ἡ ρίζα *κάρ* (=κεφαλὴ) τοῦ δεύτερου συνθετικοῦ⁴⁵ δείχνει τὴ

37. Στὴ Βέροια [V. Allamani-Souri -E. Voutiras, "New Documents from the Sanctuary of Herakles Kynagidas at Beroia", *Ἐπιγραφές τῆς Μακεδονίας. Γ' Διεθνὲς Συμπόσιο γιὰ τὴ Μακεδονία (Θεσσαλονίκη 8 - 12 Δεκεμβρίου 1993)*, Θεσσαλονίκη 1996 (ἐφεξῆς: New Documents from Beroia), 14 στ. 15, 23, πρβλ. M. B. Hatzopoulos, *Bull. épigr.* 1997, 370] καὶ στὴ Γρῆμα τῆς Ἑορδαίας (EAM 85-7, ἀρ. 87, Hatzopoulos, *Institutions II*, 41-2, ἀρ. 17). Γιὰ τὸν *Ἀρμενο Παμβωτᾶδην* βλ. F. Bechtel, *Die einstämmigen männlichen Personennamen des Griechischen, die aus Spitznamen hervorgegangen sind*, Göttingen 1898, 74. Τὸ ὄνομα ἐπίσης μαρτυρεῖται στὴ Λοκρίδα (*Ἀμφισσα. GDI* 1998) στὴ Σκάρφεια (*FD III*, 476) καὶ στὰ Αἰγύθσθυνα (*IG VII*, 216, 219). Τὸ ὄνομα *Ἀρμένια* ἀναφέρεται στοὺς Γόννοις (B. Helly, *Gonnoi. II: Les inscriptions*, Ἀμστερνταμ 1973, 222). Τὴν ὑποψηθεὶς περὶ καταγωγῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεσσαλοῦ ἥρωα Ἀρμενου ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου τοῦ *Ίάσονος* ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα *Ἀρμένιος* - *Ὀρμένιος* διατυπώνει ὁ M. B. Sakellariou, "Infiltrations balkaniques dans la peninsule helladique à l'HR III C" *Ποικίλα*, (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 10), Ἀθήνα 1990, 121.

38. *LSJ* 9λ. *ἄρμενος*.

39. Στὴ Βέροια (Tataki, *PB*, 120, 346), στὴ Μιέζα (Πέτσας, Ὠναὶ Ἡμαθίας, 17-18, I B, στ. 11) καὶ στὴ Λητὴ (M. Δήμιτσας, Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγόμενοις καὶ ἐν μνημείοις σωζομένοις, Ἀθήνα 1896 (ἐφεξῆς: *Δήμιτσας*), ἀρ. 677 = *SEG* 29, 1979, 608, στ. 8).

40. I. Russu, "Macedonica. Osservazioni sulla lingua e l'etnografia degli antichi Macedoni" *ED* 8 (1938) 174· Πέτσας, Ὠναὶ Ἡμαθίας, 17-18· Tataki, *PB* 346, σημ. 119 καὶ *LGPNI*, 79, II 79.

41. Tataki, *PB* 132-3, 346, σημ. 120-1.

42. *Πάνταν[χος Βαλάκ]ρου* (Ἀλλαμανῆ - Σουρῆ, Ἀσκληπιεῖο Βέροιας, 228· πρβλ. Hatzopoulos, *Institutions II*, ἀρ. 82). *Βάλακρος Λαμέδονος* (Allamani-Souri-Voutiras, New Documents from Beroia, 15).

43. M. Launey, *Recherches sur les armées hellénistiques*, Παρίσι 1987 2 (ἐφεξῆς: *Armées hellénistiques*), τόμ. II, 1159, 1174.

44. Ὄνομα *Σουκάρτης* μαρτυρεῖται στὴν Κρήτη (Launey, *Armées hellénistiques*, τόμ. II, 1166). Τὸ ὄνομα *Χάρτας* εἶναι γνωστὸ στὴ Μακεδονία (Tataki, *PB* 331, 341, 349, σημ. 143), ὅπως καὶ τὸ *Μεγάρτας* (EAM ἀρ. 168 ἀξ., ἀρ. 186), ποὺ ἀναφέρεται καὶ ἄλλοις [γιὰ παράδειγμα ἀπὸ τοὺς Δελφούς βλ. K. Bringmann - H. von Steuben, *Schenkungen hellenistischer Herrscher an griechische Städte und Heiligtümer*, Βερολίνο 1995, τόμ. I, 158-

σχέση του μὲ τὸ γνωστὸ Βουκεφάλας.

Βρυκκαῖος. Τὸ ὄνομα, ποὺ ἀπαντᾷ ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ⁴⁶, παράγεται προφανῶς ἀπὸ τὸ ρῆμα *βρύκω* - *βρύχω*⁴⁷. Τὸ *Βρύχων* μαρτυρεῖται ὡς ἀνθρωπωνύμιο στὴ Σάμο, στὴν Κόρινθο καὶ ἄλλοι⁴⁸, ἐνῶ ὡς ποταμωνύμιο ἀπαντᾷ στὴ Μαγνησία καὶ στὴν Παλλήνη⁴⁹. Σημειώνεται ἀκόμα ὅτι *Βρύκος* ὀνομαζόταν δήμος τῆς Καρπάθου καὶ οἱ κάτοικοί του *Βρυκούντιοι*⁵⁰.

Ἐκάγαρχος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε ταγοὺς. Σύνθετο ἀνθρωπωνύμιο, ποὺ γίνεται γιὰ πρώτη φορὰ γνωστὸ. Ἀπὸ τὸ *ἐκάς*⁵¹ καὶ τὸ *ἀρχός* (= ἀρχηγός) τοῦ ρήματος *ἄρχω*.

Ἐράκτωρ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε ταγοὺς. Σύνθετο ἀνθρωπωνύμιο, νέο στὴ μακεδονικὴ προσωπογραφία, παραγόμενο ἀπὸ τὸ ἐπιτατικὸ μόριο *ἐρι*- καὶ τὴν λέξη *ἄκτωρ* (= ὁδηγός, ἀρχηγός)⁵². Τὸ *Ἄκτωρ* εἶναι γνωστὸ καὶ ὡς μυθικὸ ὄνομα⁵³.

Ἐρμος. Στὴ Μακεδονία ὑπάρχουν πολλὰ παρεμφερῆ θεοφόρα ὀνόματα⁵⁴,

9]. Ὄνόματα μὲ τὸ πρῶτο συνθετικὸ ὑπάρχουν στὴ Μακεδονία, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὸ *Βούτιχος* (EAM 58-9, ἀρ. 47), ἀλλὰ καὶ στὴν περραιβικὴ Τριπολὴ, ὅπως τὸ *Βούπλαγος* (Lucas, *Vallée de Titarèse*, 44 κἑξ.).

45. A. J. van Windekens, *Dictionnaire Étymologique Complémentaire de la langue grecque. Nouvelles contributions à l'interprétation historique et comparée du vocabulaire*, Λουβαῖν 1986, 114, λ. *κάρταλλος*.

46. Γιὰ τὸ ἀνθρωπωνύμιο καὶ ποταμωνύμιο *Βρύχων*, βλ. A. Avagianou, "Hermes Βρυχάλειος Ἐριούνιος at Pharsalus" *Κέρνος* 10, 1997, 208-9, σημ. 12-14.

47. *LSJ* 9, λ. *βρύκω*-*βρύχω* (τρώγοντας κάνω πολὺ κρότο, τρώγω λαίμαργα, τρίζοντας τα δόντια). Γιὰ τὸ θέμα βλ. P. Chantraine, *Dictionnaire étymologique de la langue grecque, Histoire de mots*, Παρίσι 1968-80 (ἐφεξῆς: *Dictionnaire étymologique*), 198-9, λ. *βρύκω*. Ἄλλα ὀνόματα ποὺ δείχνουν θόρυβο εἶναι τὰ Ἀζαῖος, Ἀρραβαῖος, Βόμβιχος, Βόμβος, Βόμβυλος, Βρομαῖος, Βρόντος, Ἐκαταῖος, Κυρθαῖος, Κέλαδος, Κάναχος, Ρόνγκος, Ρόθος [βλ. Bechtel, ὁ.π. (σημ. 37), 46 καὶ *Bull. épigr.* 1982, 239]. Ὄνόματα σὲ -αῖος εἶναι γνωστά στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θεσσαλία, ὅπως π.χ. Ἀδαῖος, Ἀνταῖος, Ἀγοραῖος, Ἀλκαῖος, Ἀργαῖος, Ἀρραβαῖος, Ἀριδαῖος, Βαῖος, Βαρναῖος, Γενναῖος, Δαμαῖος, Ἐρρεβαῖος, Εὐφραῖος, Κυρθαῖος, Μουσαῖος, Λιμναῖος, Πετραῖος, Πεισαῖος, Πολεμαῖος κτλ.

48. Σάμος (*LGPNI*, 105). Πλάταια (*SEG* 34, 1984, 280). Ἄλλοι (*SEG* 31, 1981, 731). Γιὰ ἕναν *Βρυχωνίδα*, πρόξενο τῶν Λουσεατῶν βλ. *IGV*, 2, 387.

49. Μαγνησία (F. Staehlin, *Das hellenische Thessalien*, Στουτγκάρδη 1924 [ἀν. 1967], 44-5). Παλλήνη (Ἡσύχιος, λ. *Βρύχων*).

50. *LGPNI*, 367 πρβλ. S. L. Ager, *Interstate Arbitrations in the Greek World 337 - 90 B.C.*, Καλιφόρνια 1996, 150 κἑξ.

51. Chantraine, 328, Ἡσύχιος, λ. *βεκάς*· *μακράν*.

52. Van Windekens, ὁ.π. (σημ. 45), 79-80· *LSJ* 9, λ. *ἄκτωρ*.

53. Βλ. *REI*, I (1894), 1216-17, λ. Ἄκτωρ. *LIMC* I, I (1981), 472-76, λ. Ἄκτωρ· Ἀκτορίωνε (R. Hampe). Ὄνομα *Ἐκτωρ* μαρτυρεῖται σὲ ὠνὴ τῆς Μιέζας (Πέτσας, Ὠναὶ Ἡμαθίας, 5-7). Γιὰ τὸ ὄνομα Πολύκτωρ βλ. *SEG* 30, 1980, 808.

54. Γιὰ παράδειγμα τὸ *Ἐρμόφιλος* εἶναι γνωστὸ στὴ Βέροια (Tatakis, *PB*, ἀρ. 564). τὸ

ἀλλὰ τὸ ἀνθρωπωνύμιο αὐτὸ μὲ τὴ συγκεκριμένη μορφὴ, ἀπὸ ὅσο γνωρίζω, παρουσιάζεται γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ, ἐνῶ ὡς ὑδρωνύμιο εἶναι γνωστὸ στὴ Μικρὰ Ἀσία⁵⁵ καὶ στὴν Ἀττική⁵⁶.

Εὐρείας. Τὸ ὄνομα μὲ αὐτὴ τὴ γραφὴ ἀπαντᾷ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Μακεδονία. Εἶναι ὅμως συχνὸ στὸ Πύθιον⁵⁷ τῆς Περγαμείας, ποὺ ἀνῆκε στὴ Μακεδονία. Ἄλλες γραφές τοῦ ὀνόματος (*Εὐρέας* καὶ *Εὐρύας*) δὲν εἶναι ἄγνωστες στὴ Μακεδονία ἢ ἄλλοῦ⁵⁸.

Κερτίμματος. Σπάνιο ἀνθρωπωνύμιο⁵⁹ ποὺ τὸ φέρουν δύο Μακεδόνες στὴ Βέροια⁶⁰, ἓνας στὴ Θεσσαλονίκη⁶¹, τρεῖς στὰ Καλίνδοια⁶², ἓνας στὴν Ὁρεσίδα⁶³, καθὼς καὶ ἓνας Ἀμφιπολίτης στὴν πολεμαϊκὴ Αἴγυπτο.⁶⁴

Λεωχάρης. Τὸ ὄνομα ἐμφανίζεται, ἀπὸ ὅσο γνωρίζω, ἐπίσης γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἐπιγραφή τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ αὐτὸ ὀφείλεται πιθανότατα σὲ σύμπτωση τῆς ἐπιγραφικῆς παράδοσης, καθὼς τὸ ὄνομα εἶναι συνηθέστατο στὸν ἑλληνικὸ κόσμο⁶⁵.

Ἐρμόλαος στὴ Λητὴ (*Δήμιτσας*, ἀρ. 678). Τὸ *Ἐρμων* μαρτυρεῖται στὴ Βέροια (Allamani-Souri-Voutiras, *New Documents from Beroea*, 14) στὴ Θεσσαλονίκη (*Δήμιτσας*, 596 καὶ *IG X*, 2, 1, 286), στὶς Αἰγές (Σαατοσόγλου-Παλιαδέλη, *Ἐπιτάφια μνημεῖα*, 135 κέξ., πίν. 35, 274, ἀρ. 23) καὶ στὴν Αἴγυπτο (βλ. *Pros. Ptol.* II, 2785· *IV8806*· VI, 17186). Τὸ *Ἐρμοίτας* στὴ Βέροια (Allamani-Souri-Voutiras, *New Documents from Beroea*, 13 κέξ.) καὶ στὴν Ἀμφιπολὴ (*Δήμιτσας*, 886 = *SEG*, 19, 1969, 580). Τὰ ὀνόματα *Ἐρμῆς*, *Ἐρμᾶς*, *Ἐρμαῖος*, *Ἐρμαδίων*, *Ἐρμηόνη*-*Ἐρμιόνη* ἀναφέρονται ἐπίσης στὴ Βέροια (Tataki, *PB*, ἀρ. 450 κέξ.)

55. *Bull. épigr.* 1969, 572, *LIMCV*, 1 (1990), 390-91, σ. 521. λ. *Ἐρμος* (H.A. Cahn).

56. *Bull. épigr.* 1968, 428.

57. Lucas, *Vallée de Titarèse*, 335, ἀρ. 2Α, στ. 17-344, ἀρ. 2D, στ. 19-20· 348, ἀρ. 2Ε, στ. 14-15.

58. Τὸ *Εὐρέας* εἶναι γνωστὸ στὴ Μακεδονία (*Bull. épigr.* 1971, 402), τὸ *Εὐρύας* στὴ Μαντίνεια (*Bull. épigr.* 1969, 263).

59. Γιὰ τὸ ὄνομα στὶς γραμματειακὲς πηγὲς βλ. H. Herve, *Das Alexanderreich auf prosopographischer Grundlage*, Μόναχο 1926, τόμ. I (ἐφεξῆς: *Das Alexanderreich*), ἀρ. 514. Γενικὰ γιὰ τὸ ὄνομα βλ. L. Robert, "Les inscriptions de Thessalonique", *RPh* 48, 1974, 244-45· *Bull. épigr.* 1978, 295· O. Masson, "Deux noms doriens chez Callimaque", *RPh* 50, 1976, 30-1 Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches II*, 27-1.

60. Tataki, *PB*, 190, ἀρ. 684-5 καὶ 362, σμ. 241.

61. *IG X*, 2, 1, 68, στ. 35.

62. Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches II*, 270-1.

63. *EAM*, ἀρ. 191, πρβλ. Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches II*, 271, σμ. 1.

64. O. Masson, ὁ.π. (σμ. 59), 31.

65. Ἐνα ὄνομα μὲ τὸ ἴδιο πρῶτο συνθετικὸ ποὺ ἀπαντᾷ ἐπίσης στὴ Μακεδονία εἶναι τὸ Λεώκριτος: Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches II*, 280-1.

Μένανδρος. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς πέντε ταγοὺς τῆς δεύτερης ὥνης. Πρόκειται γιὰ κοινὸ ἑλληνικὸ ὄνομα ἰδιαίτερα δημοφιλὲς στὴ Μακεδονία κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴ ἐποχὴ, ποὺ φέρουν ἱστορικὲς προσωπικότητες τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ μέλη τῆς ἀριστοκρατίας μακεδονικῶν πόλεων⁶⁶.

Νικόλαος. Τὸ ὄνομα εἶναι συνηθισμένο στὸν ἑλληνικὸ κόσμο (γιὰ παράδειγμα στὴ Λοκρίδα, τὴν Αἰτωλία, στὴν Ἥπειρο, στὴ Θεσσαλία, στὴν Κῶ κλπ.). Στὴ Μακεδονία ἐπιχωριάζει ἰδιαίτερα στὴν περιοχὴ τῆς Ὁρεστίδας⁶⁷. Σύμφωνα μὲ τὶς γραμματειακὲς πηγὲς τὸ ὄνομα φέρουν διάφοροι Μακεδόνες ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.⁶⁸.

Νικάνωρ. Ὁ βεβαιωτὴς στὴ δεύτερη ὥνη. Τὸ ὄνομα ἐπιχωριάζει στὴ Μακεδονία⁶⁹ ἀλλὰ καὶ στὸ Πύθιον τῆς περραιβικῆς Τρίπολης⁷⁰.

Ὀλώιχος. Τὸ σπάνιο αὐτὸ ἀνθρωπωνύμιο ἐμφανίζεται στὴ Μόρφυλο⁷¹ καὶ στὴν Ἀργίλο (= Ἀμφίπολη)⁷². Στὸ ψήφισμα τῆς Μορφυλῶν γιὰ τὸν Παράμονο Σαμαγόρου, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀρχόντες τῆς πόλης ὀνομάζεται *Μένανδρος*

66. Berve, *Das Alexanderreich*, 322, 501, 824. Γιὰ τὸν Μένανδρο Χαρικλέους (:), ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπιφανεῖς ἀξιωματοῦχοι τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀντιγόνου βλ. P. A. Billows, *Antigonos the One-Eyed and the Creation of the Hellenistic State*, Μπέριχλεϋ 1990, 59, 62-3, 77, 85, 239, 249 καὶ 402-3 (εἰδικὰ γιὰ τὴν καριέρα του). Γιὰ τὸ ὄνομα στὶς Αἰγὲς καὶ ἄλλοι βλ. Σαατσόγλου-Παλιαδέλη, *Ἐπιτάφια μνημεῖα* 281, ἀρ. 53. Στὴ Βέροια καὶ ἄλλοι βλ. Tatakis, *PB*, 226-27, 336, σημ. 970-71). Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ ἐπίσης στὴν Ἑδεσσα [A. Tatakis, *Macedonian Edessa, Prosopography and Onomasticon* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 18), Ἀθήνα 1994 (ἐφεξῆς *PE*), 41, ἀρ. 92· 58-9, ἀρ. 207· 10, ἀρ. 80, 82], στὴ Θεσσαλονίκη (*IGX*, 2, 1, 1028), στὴ Μόρφυλο (Hatzopoulos-Loukopoulou, *Morfylos*, 23, σημ. 5), στὰ Καλίνδοια (M. B. Hatzopoulos - L. D. Loukopoulou, *Recherches sur les marches des Temenides* (*Anthemónite - Kalindoia*), Ἀθήνα 1992, τόμ. I, 87 κέξ., στ. 6-7, 34, 45, 51· 90-91, στ. 11-12· 91 κ.έ., στ. 39· 111 κέξ., στ. 17-19, 29) καὶ Ἀνω Μακεδονία (*EAM*, 59γ, 99, 102, 127).

67. Ὁρεστίδα (*EAM*, πίν. στὶς σ. 214-5). Βέροια καὶ ἄλλοι (Tatakis, *PB*, 336, σημ. 33, Ἀλλαμανῆ-Σουρῆ, Ἀσκληπιεὺ Βέροιας 90, 94· Launey, *Armées hellénistiques* II, 1131, 1136, 1236).

68. Berve, *Das Alexanderreich*, 60-604.

69. Βέροια καὶ ἄλλοι (Tatakis, *PB*, 347-8. Ἀλλαμανῆ-Σουρῆ, Ἀσκληπιεὺ Βέροιας 93). Ἑδεσσα (Tatakis, *PE*, 61, ἀρ. 223. Καλίνδοια [Hatzopoulos-Loukopoulou, ὁ.π. (σημ. 66), 87 κέξ. K 9, στ. 61· K 12, στ. 17· 110 κέξ., ἀρ. 31, στ. 15, στ. 33-4]. Στενά Παιονίας (V. Bozinovska - Kalpakcki, *ŽA* 44, 1994, 175-9, πρβλ. M. B. Hatzopoulos, *Bull. épigr.* 1997, 416).

70. Lucas, *Vallée de Titarèse*, 525.

71. Hatzopoulos-Loukopoulou, *Morfylos*, 17, 23, σημ. 6.

72. Ἐνας Ὀλώιχος, γιὸς τοῦ Ἀμύντα μαρτυρεῖται σὲ ἐπιτύμβια ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ἀργίλο (Ἀμφίπολη), ποὺ χρονολογεῖται στὸ α' μισό τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. βλ. D. Hereward, "Inscriptions from Amorgos, Hagios Eustratios and Thrace", *Palaeologia* 14 (1968) 139-40, ἀρ. 4, πρβλ. L. Robert, ὁ.π. [σημ. 59], 193, ἀρ. 4 καὶ *Bull. épigr.* 1696, 372. Γιὰ τὸ ὄνομα στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια βλ. *Bull. épigr.* 1677, 279.

᾽Ολώιχου⁷³, ἐνῶ στὸ ψήφισμα τῆς Θεσσαλονίκης γιὰ τὸν Ἄδμητο Βόκρου⁷⁴ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς πέντε δικαστὲς ὀνομάζεται ἐπίσης Μένανδρος. Στὴ Μακεδονία ὁ μῆνας Λώιος ἢ ᾽Ολώιος⁷⁵ μᾶλλον σχετίζεται μὲ τὶς λατρεῖες τοῦ Διὸς ᾽Ομολώιου-᾽Ομολώου καὶ τῆς Δήμητρας ᾽Ομολώιας-᾽Ομολώας⁷⁶, στὴ Βοιωτία καὶ στὴν Αἰτωλία. ᾽Ομολώιος σημαίνει ὁμόβουλος. Στὴ Θήβα μαρτυρεῖται συχνὰ τὸ ὄνομα ᾽Ομολώιχος⁷⁷ ἐνῶ στὴ Μακεδονία μὲ ἀπλολογία τὸ ᾽Ολώιχος.

Πολύαινος. Ὅνομα μὲ πανελλήνια διάδοση⁷⁸ ποὺ φέρουν διάφοροι Μακεδόνες⁷⁹.

Σοσίπας. Ἄν εἶναι σωστή ἡ ἀνάγνωση καὶ δὲν πρόκειται γιὰ λάθος τοῦ χαρακτή (ἀντὶ Σωσίπας), τότε ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἓνα ἀνθρωπωνύμιο ποὺ ἀπαντᾷ γιὰ πρώτη φορὰ τουλάχιστον στὴ Μακεδονία⁸⁰.

Φίλαγρος. Τὸ σύνθετο αὐτὸ ἀνθρωπωνύμιο ἀναφέρεται τρεῖς φορές στὴν ἐπιγραφή. Ὅνομα μὲ πανελλήνια διάδοση⁸¹, ποὺ ἐπιχωριάζει καὶ στὴ Μακεδονία⁸².

73. Hatzopoulos-Loukopoulou, *Morrylos*, 17, κέξ.

74. Hatzopoulos, *Institutions II*, 67-8, ἀρ. 50, πίν. XLVIII.

75. Kalleris, *Anciens Macédoniens*, 568-9. Γιὰ τὴ γραφὴ ᾽Ολώιος βλ. Hatzopoulos, *Institutions II*, ἀρ. 52 (ψήφισμα τῆς Θεσσαλονίκης, 223 π.Χ.).

76. A. B. Cook, *A Study in Ancient Religion*, Ν. Ὑόρκη 1965, τόμ. II, 2, 900-1. H. Schwabl, *Zeus, RE Suppl. Bd. XV*, Μόναχο 1978, 1468-9, Kalleris, *Anciens Macédoniens*, 568-9. Γιὰ τὴ σημασία τοῦ ὁμός- ὁμαλός- ὁμαλεῖς- ὁμαλίζω- ὁμαλίνω βλ. Chantraine, *Dictionnaire étymologique*, 799-800.

77. Στ. Ν. Κουμανούδης, *Θηβαϊκὴ Προσωπογραφία*, Ἀθήνα 1979, ἀρ. 1519-34.

78. *LGPN I*, 376, II, 371.

79. Τὸ ὄνομα μαρτυρεῖται σὲ ὠνὴ τῆς Ἀμφίπολης (Hatzopoulos, *Amphipolis*, 39 κέξ., εἰκ. 10-11). Launey, *Armée hellénistiques*, II, 1168, 1256. Πολύαινος ὀνομαζόταν καὶ ὁ γνωστός Μακεδόνας σιγγραφεὺς τῶν Στρατηγημάτων, *RE XXI*, 1432-36 λ., Πολύαινος (F. Lammert).

80. Γιὰ τὰ ὀνόματα Σωσίπας, Σώσιππος βλ. *LGPN I*, 423. Γιὰ ἓνα Σοσσιανό, διοικητὴ τῆς Φοινίκης βλ. *Bull. épigr.* 1932, σ. 227.

81. Μαρτυρεῖται στὴ Θεσσαλία [Φάροσαλο, J. C. Decourt, *Inscriptions de Thessalie I, Les cités de la vallée de l'Enipeus*, Παρίσι 1995, ἀρ. 50], στὴ Χαλκίδα (*SEG 24*, 1974, 888), στὴν Ἀθήνα (*SEG 27*, 1977, 722-30, 1980, 110 καὶ 568-32, 982, 38 καὶ 420 καὶ ἀκόμη 33, 1983, 167), στὴ Σερδικὴ τῆς Θράκης (*SEG 30*, 1980, 745), στὴ Στρατονίκεια (*SEG 27*, 1977, 722).

82. Μιέζα (Πέτσας, Ὠναὶ Ἡμαθίας, I, 36, ΙΔ, στ. 28 καὶ II Η, στ. 22), Πέλλα [Χρυσοστόμου, Νέες Ἐπιγραφὲς Πέλλας (ὑπὸ ἔκδοση)], Καλίνδοια (Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches II*, 318, 83), Ἀμφίπολη (*Bull. épigr.* 1990, 485). Βάττυνα Ὁρεσιτίδος (*EAM*, ἀρ. 186), Ἡράκλεια Λυγκηστίδος [Θ. Δ. Ἀξενίδης, "Ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας Θεσσαλίας", *Πλάτων* 5 (1952) 211-6, πρβλ. Δ. Κανατσούλης, *Μακεδονικὴ Προσωπογραφία*, Θεσσαλονίκη 1967, 32-3, ἀρ. 1776], Στύβερα (*SEG 38*, 1988, 680). Ἐπίσης ἓνας [-] αγρός Ἰπποστράτου, ποὺ ἀναφέρεται σὲ ἐπιγραφή τοῦ Πυθίου (Lucas, *Vallée de*

Φίλιππος. Τὸ ὄνομα ποὺ εἶναι διαδεδομένο σὲ ὅλο τὸν ἑλληνικὸ χῶρο καὶ στὴ Δύση παραμένει ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συχνὰ ἀνθρωπωνύμια στὴ Μακεδονία⁸³.

Χιωνίδης. Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ πατρωνυμικὸ στὴν ἐπιγραφή εἶναι πανελλήνιο ἀνθρωπωνύμιο⁸⁴ ποὺ ἀπαντᾷ σπάνια στὴ Μακεδονία⁸⁵.

-ΤΑΣ. Ἀπὸ τὸ ὄνομα σώζεται μόνον ἡ κατάληξη -τας, τὴν ὁποία ἔχουν πολλὰ μακεδονικὰ ὀνόματα, ὅπως γιὰ παράδειγμα *Ἀλκέτας, Ἀμύντας, Βοιδίτας, Ἐακύτας, Ἐρμοίτας, Ἰππότας, Λαρέτας(=Λαγέτας), Μαχάτας, Μεγάριτας, Μενοίτας, Περ(ε,ο)λίτας, Τασοίτας, Φιλώτας, Χάρτας*⁸⁶.

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΟΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΜΠΕΛΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑΙΑ ΧΩΡΑ. Ὁ ἀρχαῖος οἰκισμὸς τῶν προϊστορικῶν καὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τοῦ Ἀσβεσταρίου βρίσκεται στὸ λόφο Κούλα, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ δύο βραχίονες ρεμάτων, οἱ ὅποιοι κατέρχονται ἀπὸ τὸ Πάϊκο. Ὁ λόφος αὐτὸς ἔχει στὴ νότια βάση του πηγὴ νεροῦ, τὸ λεγόμενο Ἀγίασμα. Ἀπὸ τὶς ἐπιχώσεις λάκκων, τὶς ὁποῖες ἔχουν ἀνοίξει στὸν οἰκισμὸ τὰ τελευταῖα χρόνια θησαυροθῆρες, διαπιστώθηκαν στρώματα καταστροφῆς μὲ κεραμίδες λακωνικοῦ τύπου, ἀποθηκευτικά καὶ ἄλλα ἀβαθῆ ἀγγεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀγγεῖα μελαμβαφῆ, ποὺ μποροῦν νὰ χρονολογηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Σιδήρου ἕως καὶ τὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια. Κατὰ τὴ ρωμαϊκὴ καὶ τὴν παλαιοχριστιανικὴ ἐποχὴ ὁ οἰκισμὸς μετακινήθηκε στὸ πλάτωμα τοῦ σημερινοῦ χωριοῦ, ὅπου ὑπάρχουν πηγὲς νεροῦ. Ἀπὸ τὸ ρωμαϊκὸ νεκροταφεῖο τοῦ οἰκισμοῦ αὐτοῦ προέρχεται ἡ μαρμάρινη ἐνεπίγραφη πλάκα τοῦ α' μισοῦ τοῦ 3ου αἰ. μ. Χ. ποὺ ἔστησαν στὸν τάφο τῆς Ἑλπίδος καὶ τοῦ Συμφόρου τὸ παιδί ἢ τὰ παιδιά τους⁸⁷. Ἡ εὐφορὴ περιοχὴ τῆς κώ-

Titarese, 341, ἀρ. 2C, στ. 16) μᾶλλον συμπληρώνεται μὲ τὸ παραπάνω πρῶτο συνθετικὸ.

83. Στὶς ἀναφορὰς τῶν ὀνομάτων στὴν παλαιότερη βιβλιογραφία (Tatakī, *PB* 356, Ἀλλαμανῆ-Σουρῆ, Ἀσκληπιεῖο Βέροιας, 92) πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλες [βλ. Hatzopoulos, *Amphipolis*, 34, 48· Hatzopoulos-Loukourouli, ὁ.π. (σημ. 66), 87, K9, στ. 55· *SEG* 38, 1988, 680, 614 (Εὐρωπός)· *SEG* 38, 1988, 666 (Πύδνα) καὶ *SEG* 38 (1988) 675, 677, 679-4 (Στύβερρα)]. Γιὰ τὴ συχνὴ παρουσία τοῦ ὀνόματος στὴν περραιβικὴ Τρίπολη βλ. Lucas, *Vallee de Titarese*, 531.

84. Χίος (*LGPN* I, 486), Κόρινθος (*SEG* 26, 1976, 392), Ραμινοῦς (*SEG* 31, 1981, 194) καὶ ἄλλοι (*SEG* 32, 1982, 102).

85. Στὴν Ἀλλάντη (Α.Β. Tatakī, *Macedonian abroad*, Ἀθήνα 1998, 43-4), στὴ Στρέψα (Hatzopoulos, *Chalcidique Centralc*, 17 κέξ· τοῦ ἰδίου, *Institutions II*, 45-6, ἀρ. 22, πίν. XXV) καὶ στὴν Ὀλυνθο (*SEG* 27, 1977, 296).

86. Ἀ. Παναγιώτου, "Γλωσσικὲς παρατηρήσεις σὲ μακεδονικὲς ἐπιγραφές". *Ἀρχαία Μακεδονία* IV, Θεσσαλονίκη 1986, 422-3.

87. Χρυσοστόμου. Νέες Ἐπιγραφές Πέλλας (ὑπὸ ἔκδοσιν).

μης του Ἀσβεσταριού, πού βρίσκεται κοντά στους πρόποδες του μεσαίου ὄγκου του Πάϊκου, κατά την ἀρχαιότητα, ὅπως καί σήμερα, διαθέτει ιδιαίτερα εὐνοϊκές κλιματολογικές συνθήκες. Οἱ βοσκοτόποι τῆς περιοχῆς εἶναι ἀκόμα καί σήμερα ὀνομαστοί καί στίς μικρές κοιλάδες μέ τήν πυκνή βλάστηση ἀφθονοῦν οἱ πηγές. Ἐπομένως, ἡ περιοχή κατά τήν ἱστορική ἐποχή ἦταν κατάλληλη τόσο γιά τήν κτηνοτροφία, ὅσο καί τή γεωργία. Σήμερα εὐδοκимоῦν ιδιαίτερα οἱ ροδιές, οἱ ἀχλαδιές, οἱ ροδακινιές, οἱ βερυκοκιές, οἱ συκιές, οἱ ἐλιές καί οἱ ἀμυγδαλιές, ἐνῶ τὰ ἀμπέλια καταλαμβάνουν σημαντικές ἐκτάσεις. Στίς μικρές κοιλάδες ἀφθονοῦσε μέχρι πρὶν ἀπό λίγα χρόνια τὸ κυνήγι ἀγριων ζώων καί πουλιῶν. Κατά συνέπεια τὰ παραπάνω δεδομένα ἀποτελέσαν ἰδανικές συνθήκες γιά τήν ἐγκατάσταση καί δράση τοῦ ἀνθρώπου στήν περιοχή ἥδη ἀπὸ τὴ νεολιθική ἐποχή⁸⁸.

Ὁ ἀρχαῖος οἰκισμὸς τοῦ Ἀσβεσταριού βρίσκεται σὲ ἀπόσταση 14 χλμ. βορειοανατολικά τῆς Πέλλας, 12 χλμ. δυτικά ἀπὸ τὸν Εὐρωπὸ καί 6 χλμ. βόρεια ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο οἰκισμὸ τοῦ Πενταπλατάνου Γιαννιτσῶν. Ἡ παρουσία τῶν πέντε ταγῶν δείχνει ὅτι ὁ οἰκισμὸς ἀνῆκε σὲ μιὰ μεγάλη γειτονική πόλη. Παλαιότερα εἶχαμε ὑποστηρίξει ὅτι μεταξὺ Κύρρου καί Πέλλας μπορεῖ νὰ τοποθετηθεῖ ἡ ἀρχαία Τύρισσα καί ὅτι ὁ οἰκισμὸς τοῦ Ἀσβεσταριού καί ἐνὸς ἄλλου στὴ θέση Σιούμιτ Πενταπλατάνου θὰ μπορούσε νὰ ἀνήκουν σ' αὐτήν.⁸⁹ Ἡ μαρτυρία ὅμως τῆς νέας ἐπιγραφῆς μέ τοὺς πέντε ταγοὺς δημιουργεῖ ἓνα νέο δεδομένο μέ ιδιαίτερη βαρύτητα, τὸ ὁποῖο μᾶς ὑποχρεώνει νὰ λάβουμε ὑπόψιν καί νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὁ παραπάνω οἰκισμὸς ἀνῆκε μάλλον στὴ Χώρα τῆς Πέλλας, παρὰ σ' αὐτήν τῆς Τύρισσας ἢ τοῦ Εὐρωπού⁹⁰. Ἄν αὐτὸ εἶναι σωστὸ, τότε ἡ Πελλαία χώρα θὰ ξεπερνοῦσε τὰ 16 χλμ. πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ βουνοῦ καί ἔτσι ἡ πρωτεύουσα τοῦ μακεδονικοῦ κράτους θὰ εἶχε τὴν ἀναγκαίαν πρόσβαση στὸ Πάϊκο γιά προσπορισμὸ πρῶτων ὑλῶν.

88. Π. Χρυσοστόμου - Παν. Χρυσοστόμου, "Νεολιθικὲς Ἐρευνες στήν περιοχή τῶν Γιαννιτσῶν" *ΑΕΜΘ* 4, (1990), σχ. 1, ἀρ. 5, 173 (εἰδικά γιά τὸν οἰκισμὸ τοῦ Ἀσβεσταριού). Π. Χρυσοστόμου, "Ἡ ἱστορική τοπογραφία τῆς βόρειας Βοττιαίας", *Ἀφιέρωμα στὸ Ν. G. L. Hammond* (1997), 492 κέξ., σχ. 1-4.

89. Χρυσοστόμου, ὁ.π., 498-500.

90. Γιά τὸν Εὐρωπὸ βλ. F. Papazoglou, *Les villes de Macédoine à l'époque romaine* (BCH Suppl. XVI), Παρίσι 1988, 180-1· Θ. Σαββοπούλου, "Δοκιμαστικὲς ἐρευνες στὸν Εὐρωπὸ Κιλκίς", *ΑΕΜΘ* 6 (1992) 433-42· τῆς ἰδίας, "Εὐρωπός", *ΑΕΜΘ* 9, 1995 (ὑπὸ ἐκδόση).

Τὸ οὐσιαστικὸ ἄμπελος συναντᾶται συνήθως σέ ψηφίσματα σχετικὰ μὲ ἐκμισθώσεις δημοσίων ἀγρῶν ἢ ἀγρῶν ποὺ ἀνήκουν σέ ἱερὰ ἢ ἀναφέρονται σέ γεωργικὲς ἐργασίες⁹¹. Γενικὰ ὅμως εἶναι σπάνιες οἱ ἐπιγραφικὲς μαρτυρίες τοῦ οὐσιαστικοῦ, τόσο στὴ Μακεδονία⁹² (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προαναφερθεῖσες μοναδικὲς ὠνές ἀμπελιῶν ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη καὶ τὴ Χαλκιδική), ὅσο καὶ στὴ Θεσσαλία⁹³.

Ὁ πελλαῖος οἶνος συγκαταλεγόταν ἀνάμεσα στοὺς ἐφτά φημισμένους τῆς ἀρχαιότητος⁹⁴ ἐνῶ ἡ πελλαία σταφυλὴ ἦταν ὀνομαστή⁹⁵. Ὡς γνωστὸν, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, γνωρίζοντας πόσο τὸ τρίπτυχο ποικιλία ἀμπέλου - ἔδαφος - κλίμα, ποὺ ἀποκαλοῦμε σήμερα οἰκονομικὸ σύστημα μιᾶς ἀμπελουργικῆς ζώνης, καθορίζει τὴν ποιότητα τοῦ κρασιοῦ, ἐμπορεῦνταν τὰ ἐκλεκτὰ κρασιά μὲ τὴ γεωγραφικὴ ἐπωνυμία τῆς περιοχῆς καταγωγῆς τους⁹⁶. Ἐτσι ἡ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Πέλλας μὲ τὰ κοκκινωοασβεστώδη ἐδάφη μεταξὺ τοῦ Πάϊκου καὶ τῆς λίμνης Λουδίας ἀποτελοῦσε ἀμπελουργικὴ ζώνη μὲ ἰδιαίτερες ἔδαφοκλιματολογικὲς

91. Βλ. W. Dittenberger, *SIG* 3, 963, 968 καὶ 940.

92. Στὴ δωρεὰ ἀγρῶν ἀπὸ τὸν Λυσίμαχο πρὸς τὸν Λιμναῖο Ἀρπάλου (285/4 π.Χ.) περιλαμβάνεται καὶ ἓνα ἀμπέλι εἴκοσι πλέρων στὴ Στρέψα [M. B. Hatzopoulos, *Une donation du roi Lysimaque* (ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 5), Ἀθήνα 1988, 17-8, 29 κέξ.]. Ἐπίσης σὲ ψηφίσμα τῆς βουλῆς τῆς Γαζώρου (158/9 μ.Χ.) ἀναφέρεται διακανονισμὸς φύτευσης δημοσίων κτημάτων ἀπὸ ἰδιῶτες μὲ ἀμπέλια, συκιές, ἐλιές κτλ. μὲ ἀντάλλαγμα τὴν ἐπικαρπία ποσοστοῦ τῶν προϊόντων [Φ. Πέτσας, Χρονικὰ Ἀρχαιολογικὰ 1968-1970, *Μακεδονικὰ* 9 (1968-70) 343-4· E. I. Mastrokostas, "The edict of Gazoros concerning the hiring of public places SEG 24, 1969, 205, Nr. 614 (*BCH* 86, 1962, 57-63)", *Ancient Macedonian Studies in Honor of Charles F. Edson*, Θεσσαλονίκη 1981, 255-7]. Γιά μιὰ δωρεὰ ἀμπελιοῦ στὴ θεὰ Ἀλμωπία στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῶν Φιλίππων βλ. Α. Κεραμόπουλος, "Θεᾶς Ἀλμωπίας ἀμπελος δις ὀρισμένη", *Μακεδονικὸ Ἡμερολόγιον* 1938, 223 Γ. Μπακαλάκης, "Περὶ Ἀλμωπῶν καὶ Ἀλμωπίας θεᾶς", ΠΑΕ 12, 1937, 484-88.

93. Στὸ Ὁμόλιον τῆς Μαγνησίας μαρτυρεῖται ἡ ἀγορὰ ἀμπελιῶν καὶ ψιλῆς γῆς ἀπὸ τὴν ἴδια πόλιν (A. Arvanitopoulos, "*Inscriptions inédites de Thessalie*", *RPh* 35, 1911, 132-9, ἀρ. 36). Σὲ προξενικὸ ψηφίσμα τῆς Φαρσάλου ἓνα ἀπὸ τὰ προνόμια ποὺ παραχωρεῖται εἶναι ἡ ἐγκτησις γῆς καὶ οἰκίας καὶ ἀμπέλων [B. Μισσηλίδου-Δεσποτιδοῦ, "Διὸ ἐπιγραφὲς ἀπὸ τῆ Θεσσαλίας", *ΑΔ* 35 (1980), Μελέτες 226 κέξ.]. Τέλος, ὡς τοπωνύμιο ἀναφέρεται σὲ ἐπιγραφὴ καθορισμοῦ ὁρίων τῆς χώρας τῶν Μελιτιαίων καὶ τῶν Πηρέων στὴ Φθιώτιδα Ἀχαῖα βλ. *IG* IX, 2, 205 πρβλ. S. L. Ager, ὁ.π. (σημ. 50) 153 κέξ.

94. Πολυδεύκης, *Ὀνομαστικόν* Στ', 15-16: "... καὶ ὁ μὲν οἶνος πόμα καὶ πῶμα καὶ ποτόν, ἡδύς, ἐπαγωγός, γλυκός, αὐστηρός, μελιγδής ἀνθοσμίας, Θάσιος, Χίος καὶ ὁ τούτου ἄριστος Ἀριοῦσιος, Μενδαῖος, Μενδήσιος, Ἰσμαρικὸς, Λέσβιος, Πεπαρήθιος, Χαλοβώνιος, Πελλαῖος, Πράμνειος, Μαρωνίτης".

95. Πολυδεύκης, *Ὀνομαστικόν* Στ', 82.

96. Στ. Κουράκου-Δραγῶνα, *Οἰνηρὲς ἐπιλογές*, Ἀθήνα 1997, 84 κέξ.

συνθήκες και κατά συνέπεια κρασί που υπερείχε ποιοτικά. Τη σπουδαιότητα του εμπορίου της πελλαιάς οίνοπαραγωγής δείχνουν καταρχήν ενσφράγιστες λαβές αμφορέων της λεγόμενης ομάδας Παρμενίσκου που βρέθηκαν στην Πέλλα και άλλες περιοχές του ελληνικού κόσμου, χρονολογούνται δέ στην ελληνιστική εποχή⁹⁷. Το συμπέρασμα επιβεβαιώνουν επίσης ενσφράγιστες λαβές ντόπιων αμφορέων, που βρέθηκαν στην Πέλλα, στους γύρω οικισμούς και γειτονικές πόλεις, οι οποίες χρονολογούνται σε παλαιότερες εποχές. Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του κρασιού αυτού (λευκού ή ερυθρού), καθώς και η ποικιλία αμπελιού από την οποία παραγόταν μās είναι άγνωστα. Με τα δεδομένα που διαθέτουμε μπορούμε ωστόσο να μιλήσουμε με βεβαιότητα για την εμπορία του. Από τη μελέτη των αμφορέων προκύπτει μάλιστα ότι περίπου το 20% της παραγόμενης ποσότητας διέτιθετο στην εγχώρια αγορά, ενώ το υπόλοιπο εξαγόταν τόσο στη Μακεδονία, όσο και σε άλλες περιοχές του ελληνικού κόσμου (Θεσσαλία, Αθήνα, Κόρινθος, Κύπρος, Αίγυπτο, Μικρά Ασία, Θράκη, Εύξεινο Πόντος)⁹⁸. Σιδερένια κλαδευτήρια, που βρέθηκαν στην Πέλλα (σε τάφους του 4ου αι. π.Χ.) και στον Πενταπλάτανο Γιαννιτσών (ελληνιστική Οικία Κλειδαρά), καθώς επίσης και η νέα επιγραφή αποτελούν διαφορετικού είδους τεκμηριώσεις για τη συστηματική καλλιέργεια αμπελιών, ή οποία άπλωνόταν κατά ζώνες στις κοιλάδες που ξεκινούσαν από τις νότιες και τις ανατολικές υπώρειες του Πάϊκου, έφταναν έως τα Γιαννιτσά και από εκεί κατέληγαν στην Πέλλα⁹⁹ και στις Ίχνες, αλλά και βορειότερα έως την Εύρωπo και τη Γουμένισσα, ή οποία είναι ξακουστή για την οίνοπαραγωγή της¹⁰⁰. Αμπελώνες με ντόπιες ποικιλίες υπήρχαν στην παραπάνω περιοχή έως τις καταστροφές από την φυλλοξήρα στις

97. Για το θέμα βλ. Γ. Ακαμάτης, "Η Αγορά της Πέλλας κατά το 1989", *ΑΕΜΘ* 3, 1989, 81-3· του ίδιου, *Ενσφράγιστες λαβές από την Αγορά της Πέλλας. Η ομάδα Παρμενίσκου και Ρόδου. Συμβολή στη μελέτη της ελληνιστικής επιγραφικής* (υπό έκδοση).

98. Ακαμάτης, ό.π. 80 κέξ. Ειδικότερα για την Δημητριάδα βλ. Α. Ε. Furtwaengler, "Zur Handelsausrichtung der Stadt Demetrias im Lichte neuerer Grabungsergebnisse" *Διεθνές Συνέδριο για την αρχαία Θεσσαλία στη μνήμη Δημήτρη Ρ. Θεοχάρη* (20 Οκτ.-1 Νοε. 1987), Βόλος 1992, 366-69.

99. Για τη συστηματική αμπελοκαλοκαλλιέργεια στην περιοχή της πρωτεύουσας του μακεδονικού κράτους βλ. Μ. Λιλιμπάκη-Ακαμάτη, "Πέλλα. Στοιχεία γεωργικής τέχνης", *ΑΕΜΘ* 2 (1988) 91 κέξ· της ίδιας, "Η καλλιέργεια του αμπελιού και στοιχεία της λατρείας του Διονύσου στην Πέλλα", Πρακτικά του Τριημέρου Έργασίας για την *Αμπελοοικονομική ιστορία στο χώρο της Μακεδονίας και της Θράκης*, Νάουσα 1993 (υπό έκδοση).

100. Βλ. Μ. Lambert-Gócs, Τα ελληνικά κρασιά. Όδοιπορικό στη χώρα του Διονύσου (μτφρ. Ν. Α. Γκούμας), Αθήνα 1993, 119-20.

ἀρχὲς τοῦ 20ου αἰῶνα, ἐνῶ τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ καλλιεργήσιμες ἐκτάσεις μὲ διάφορες οἰνικές καὶ ἐπιτραπέζιες ποικιλίες ἔχουν ἀυξηθεῖ σημαντικά¹⁰¹. Αὐτὴ ἡ συνέχεια τῆς ἀμπελοφυτείας στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς ἀρχαίας Πέλλας πιθανότατα καταδεικνύει τὴ διατήρηση ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα κάποιων ἐγκλιματισμένων ποικιλιῶν ἀμπελιῶν.

*ΙΖ. Ἐφορεία Προϊστορικῶν καὶ
Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων*

Παῦλος Χρυσοστόμου

101. Σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ, γύρω ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς οἰκισμοὺς εἶναι γνωστά ἀρκετὰ τοπωνύμια σὲ σχέση μὲ τὴν ἀμπελοκαλλιέργεια, ὅπως γιὰ παράδειγμα "Ἀμπέλια", "Ἀμπελιές", "Ἀμπελιώνας", "Ἀμπελότοπος", "Παλιάμπελα" κτλ. Στὴν ποικιλιακὴ σύνθεση τῶν σημερινῶν ἀμπελώνων τῆς περιοχῆς περιλαμβάνονται οἱ ποικιλίες πεπόλχα (ξινόμανρο), νταμιάν (ντόπια ὀνομασία ποικιλίας ζοιμιάτης ἀπὸ Σέρρες), σέφκα, παμίδι, μοσχάτο Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀμβούργου, ποὺ εἶναι κατάλληλες γιὰ παραγωγὴ ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν οἴνων.

ZUSAMMENFASSUNG

Königliche Richter und Tagoi in einer neuen Inschrift (Kaufverträge über einen Weinberg) aus Zentral-Makedonien.

In dem vorliegenden Beitrag wird eine unedierte Inschrift veröffentlicht, die in die alte Kirche "Himmelfahrt Christi" des Dorfes Asvestario (bei Jannitsa, Zentral-Makedonien) eingemauert ist. Sie enthält den Text von zwei Kaufverträgen (ὠναι) über einen Weinberg, der auf der einen Seite einer rechteckigen Steinplatte aufgezeichnet ist. Die Inschrift wird auf das Ende der Königsherrschaft Philipps V. oder den Beginn der Königsherrschaft des Perseus (also um 180 v. Chr.) datiert. Sie ist die zweite der bisher bekannten makedonischen Inschriften ähnlichen Inhalts, die sich ausschliesslich auf den Kauf eines Weinbergs bezieht. Die meisten von diesen Inschriften sind während der Ausgrabungen von Privathäusern aufgefunden worden, was die Vermutung zulässt, dass sie Abschriften offizieller Urkunden sind. Die Inschrift von Asvestario stand offenbar im Heiligtum der Kome, wo deren Archiv aufbewahrt wurde, sie stellt also das Original dar (wie die Kaufverträge von Mieza und Serrai, die höchstwahrscheinlich auch in öffentlichen Gebäuden aufgestellt waren).

Im ersten Vertrag treten als Käufer ein gewisser Polyainos, als Verkäufer die (nicht genannte) Frau eines Philagros und ein Boukartas auf, während die besagten Philagros und Boukartas als Besitzer genannt werden (offenbar Vater und Sohn). Der Preis wird auf vierzig Statere bestimmt und zwar nach einem vor königlichen Richtern (βασιλικοὶ δικασταὶ) stattgefundenen Prozess. Als Zeugen (μάρτυρες) werden acht Personen (Brykkaios, Leochares, Andriskos, Philagros, Antigonos, Attinas, Ermos, Sossipas) genannt. Königliche Richter aus Makedonien sind bisher nur in dieser Inschrift bezeugt, deshalb lässt sich über ihren Funktionsbereich bzw. ihre Stellung nichts mit Bestimmtheit sagen.

Nach dem zweiten Vertrag soll Philagros den Weinberg von einem

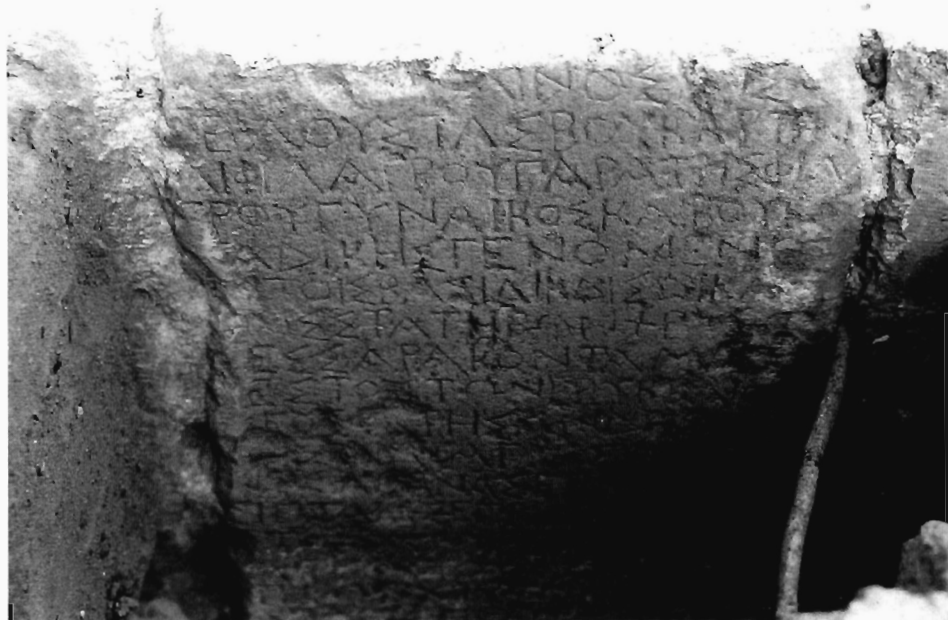
gewissen Philippos, Sohn des Chionides zum Preis von fünfundvierzig Stateren gekauft haben. Zur Ortsbestimmung wird der Name des Nachbarn Attinas (offenbar Besitzers eines naheliegenden Grundstücks) erwähnt. Als Bürge (βεβαιωτής) wird ein gewisser Nikanor genannt. Anschliessend werden - zur Datierung des Rechtsaktes - die Namen von fünf Tagoi angeführt (Ekagarchos, Eraktor, Menandros, Oloichos und Kertimmas). Die aus Thessalien (aber auch Phokis und Doris) bekannten Tagoi sind in Makedonien auch in den Kaufverträgen von Mieza bezeugt. Wie die bekannte Glosse von Hesych (ταγόναρα· Μακεδονική τις ἀρχή) vermuten lässt, war das Amt im alten Kernland des makedonischen Königreiches heimisch; in den Städten des östlich des Axios liegenden Gebietes, das später angeschlossen wurde, werden dagegen die Oberbeamten mit der allgemeinüblichen Beziehung "Archontes" bezeichnet. Die Stadt, die von den genannten fünf Tagoi verwaltet wurde, bleibt ebenso wie die in ihrem Gebiet liegende Kome unserer Inschrift, unbekannt. Man kann an Tyrissa oder Europos denken, die (hohe) Anzahl der fünf Tagoi aber weist auf eine viel grössere Stadt hin, deshalb kommt die Hauptstadt Pella selbst in Betracht.

Beide Verträge beziehen sich offenbar auf denselben Weinberg. Dafür spricht a) dass der im zweiten (gewiss früheren) Vertrag als Käufer genannte Philagros im ersten als Besitzer auftritt, b) dass in beiden der "Nachbar" Attinas genannt wird, c) die Erwähnung der Preise. Die Frage nach dem Inhalt des im ersten Vertrag erwähnten Prozesses vor den königlichen Richtern muss freilich offen bleiben.

Aus den zweiundzwanzig in der Inschrift vorkommenden Namen sind acht hier m.W. zum ersten Mal in der makedonischen Prosopographie bezeugt (Boukartas, Brykkaios, Ekagarchos, Eraktor, Eureias, Ermos, Leochares, Sosiptas), sieben sind verhältnismässig selten (Andriskos, Armenos, Attinas, Balakros, Oloichos, Polyainos, Chionides), während die übrigen sechs (Antigonos, Menandros, Nikanor, Nikolaos, Philagros, Philippos) allgemeinübliche griechische Namen sind.

Π. Χρυσόστομου Ειζ. 1

Π. Χρυσσοστόμου Εἰκ. 2

Π. Χρυσσοστόμου Εἰκ. 3

